
स्नेहबंध
महाराष्ट्र मंडळ डेट्रॉईट
एकमेका सहाय्य करु, अवघे धरु सुपंथ
दिवाळी विशेषांक
नोव्हेंबर २०२६
वाड्याच्या ओसरीवरचा तोच ओळखीचा सुवास,
परदेशी बर्फावर पसरतोय प्रकाशाचा आभास...
अंतर कितीही असले तरी क्षणात पार करुन जाई,
दोन घरांना जोडणारा हा एकच तेजस्वी विश्वास.
मातीची प्रत्येक पणती अन् उबदार तिची ज्योत,
आठवणींचा मनात वाहतोय मखमली स्त्रोत...
सातसमुद्रापारही घरपण तेवत राहते,
जेव्हा संस्कृतीची प्रकाशधारा काळजात वाहत राहते!
" आपले मंडळ "
|| Maharashtra Mandal of Detroit ||
Est. 1977

Avinash, Hema, Ruchi, Akash and Adarsh Rachmale

With Best Wishes from

The N. Rachmale Foundation

Prosperity Through Service

Avinash and Hema Rachmale

SKY Group Inc.

Sky Group Grand, LLC.
Real Estate Group

Lakeshore Healthcare Group, Inc.
Nursing Home & Managed Care

Lakeshore Global
Infrastructure Contractors

www.therachmalefoundation.org | www.Lgccorp.com

अनुक्रमणिका

अनु.क्र.	लेख / कविता - नाव	लेखक / कवी	पृष्ठ क्र.
१	Journey... 49 NOT OUT!	Mansi Dahanukar	४
२	बादलीयादी	ज्योत्स्ना माईणकर दिवाडकर	६
३	आळूच्या गाठया	आदित्य दांडेकर	८
४	पानगळ : चित्रकाराच्या नजरेतून	योगेश औधकर	१०
५	गीतांजली एक अनुभूती...	सौ अंजली कुलकर्णी	१२
६	जीवनाचा गंध हा, विश्रांत हा, शांत हा...	बागेश्री नाईक	१४
७	एक दिवाळी अशीही	अभिजित जोगदेव	१६
८	The Whisper	Reghu Neelakanthan	२२
९	कृष्णा	शमा सुखटणकर	२६
१०	Visit to BASF Kids' Lab in Yeola, India	Anvita Walekar. Youth Committee	२९
११	Discovering Inner Harmony	Anju Vale	३४
१२	TROY MARATHI SHALA	Various Artists	३८
१३	CANTON MARATHI SHALA	Various Artists	४०
१४	PALAV: Giving Newborns a Stronger Start	Nitin Chouthai	४३

संपादक

स्नेहा विपट

मुखपृष्ठ, रचना व मांडणी

देवेंद्र चितळे

स्नेहबंध समिती

देवदत्त कुलकर्णी **बागेश्री नाईक** **प्राची चितळे**

लेखकांना, चित्रकारांना आणि वाचकांना संपूर्ण मतस्वातंत्र्य देण्यात आले आहे. लेखांतून व चित्रांतून व्यक्त झालेल्या मतांशी संपादक किंवा आपण सहमत असूच असे नाही, तेंव्हा आपण हा अंक केवळ "मनोरंजनासाठी" आहे अशी अपेक्षा ठेवून वाचावा, ही विनंती!

Journey... 49 NOT OUT!

सुरुवात झाली काही अनोळखी माणसांनी,
आणि बघता बघता नाती जुळली आठवणींनी!
कधी planning, कधी panic, कधी last-minute धावपळ,
कधी हसणं, कधी रुसणं, कधी नुसताच गोंधळ!
चर्चा काही संपत नाही!

Opening time, Closing time – कशाचीही खात्री नाही!
कार्यक्रमाच्या तारखा आता आठवतही नाहीत,
पण पुढच्या meetings काही थांबत नाहीत!
कधी "Who's bringing water?"
कधी "Tables कोण मांडणार?"
आणि शेवटी तोच प्रश्न – "हे सगळं कोण आवरणार?"
कधी stage सजवले, कधी जेवण वाढलं,
कधी पडद्यामागे राहून सगळं सांभाळलं!

Typos झाल्या unlimited,
पण भावना पोहोचल्या guaranteed,
लोक म्हणाले, "भावना समजल्या...
आता spell check तेवढं needed
प्रत्येकाने आणली energy, प्रत्येकाने दिलं हसू,
समोरच्यांच्या चेहऱ्यावर तेच उमटलं जणू!
येणाऱ्यांचं हसत स्वागत केलं,
ढोलाच्या ठेक्यावर सारं वातावरण दुमदुमलं!
शब्दांतून आठवणींचं सुंदर जग सजवलं,
नव्या पिढीच्या जोशाने भविष्य उजळवलं!
रंग, कल्पना आणि शब्दांनी उत्सुकता वाढवली,
आणि साऱ्यांच्या मेहनतीने प्रत्येक मैफल गाजवली!
Stress होता, workload होता, तरी थांबलो नाही,
कारण लोकांच्या आनंदापुढे दुसरं यश काही नाही!
कधी मतं जुळली, कधी नाही,
कधी वाटलं, "बस्स, आता पुन्हा नाही!"
पण पुढचा कार्यक्रम आला की,
"चल, करुया!" म्हणायला उशीर झाला नाही!

Some came as volunteers,
Some became friends...
And somewhere along the way,
We became family.
ना पैशांसाठी, ना प्रसिद्धीसाठी,
फक्त आपल्या माणसांसाठी, आपल्या मंडळासाठी.
We didn't just organize events, We created moments.
We didn't just spend time, We made memories.
आज मागे वळून पाहताना,
किती चेहरे, किती किस्से आठवतात...
ते हसरे क्षण, ती धावपळ, नकळत डोळ्यांच्या कडा ओलावतात.

कल फिर अपनी-अपनी राहों पर चल देंगे,
इन भागदौड़ भरे दिनों को शायद तरसेंगे...
ना वो deadlines होंगी, ना वो late-night calls,
ना वो "कौन करेगा?" वाले WhatsApp walls!
आने वाले दिन कितने सूने, कितने बेमाने होते,
अगर यादों में ये दिन सुहाने न होते...
और ये सफ़र इतना सुहाना न होता, अगर साथ तुम्हारा न होता!

49 NOT OUT | MMD 2026
The innings may end, but the memories stay NOT OUT.

Mansi Dahanukar
President 2026

बादलीयादी

“There is a Hole in my Bucket!”

तीनशे वर्षांपूर्वी लिहिलेल्या एका जर्मन गाण्यावर आधारित एक छान बडबडगीत आहे. छोटा हेन्री आपल्या बहिणीकडे तक्रार करतो; ‘अगं लायझा, माझ्या बादलीला भोक पडलंय'. लायझा त्याला सांगते की मग ती स्ट्रॉ घेऊन दुरुस्त कर.
त्यावर तो अजून एक सबब सांगतो, मग ती म्हणते, अरे सुरीने ती काप! दोघे असंच पुढेमागे करत राहतात. तिच्या प्रत्येक सूचनेला फेटाळायला हेन्री कारणं देत राहतो आणि स्ट्रॉ, सुरी करत करत गाडी पाण्यावर येते. ती सांगते पाणी वापर, तो म्हणतो पण मी पाणी आणू कसं? लायझा म्हणते, अरे बादलीने .....अगं पण माझ्या बादलीला भोक पडलंय!

मी गिरगावकर असल्याने गळक्या बादलीचं दु:ख लगेच भिडलं. पाणी आलं पण बादलीच गळकी असली तर काय करायचं? माझी तीच तर कैफियत आहे ... बादलीच गळकी आहे! सांगते कशी ते.

मला लहान असताना सोन्याच्या दागिन्यांची खूप हौस होती. 'गोठतोडे घालू आपण नटूश्श' हे गाणं मंगळागौरीला ऐकलं की मी (चष्मा सावरत सावरत) स्वत:चं ध्यान डोळ्यापुढे आणायचे. मग ठरवलं की मोठी होईन तेंव्हा माझ्याजवळ २०० ग्रॅम (साधारणत: २० तोळे) सोनं असायला पाहिजे. या स्वप्नातच मी दहावी झाले, आईने ११ ग्रॅमचा लक्ष्मीहार केला आणि सांगितलं की आता फक्त १८९ ग्रॅम राहिले! परवा खण आवरताना माझ्या स्त्रीधनाचा अंदाज घेतला. खरं आणि खोटं सोनं मिळून सुद्धा २० तोळे झाले नाहीत! आईवडिलानी सालंकृत कन्यादान केलं आणि सासूसासऱ्यांनी हौसेने उरलेले दागिने केले तरी!

मी मैत्रिणीला म्हंटलं, बघ गं, बकेट लिस्टमधली एक गोष्ट परवडते आहे तरी पूर्ण नाही झाली! “काहीही काय ज्योत्स्ना, बकेटमध्ये लोकं व्हेनिसला जाईन, एव्हरेस्ट चढेन अशा कठीण गोष्टी टाकतात; २० तोळे सोनं ही त्या पंक्तीत जाऊन नाही बसणार.” असहमत!!

नवव्या वर्षी कानात सोन्याची सुंकली घालून चाळीत वाढणाऱ्या मला '२०० ग्रॅम सोनं' हे असाध्य ध्येयच वाटत होतं! मुद्दा तो नाही, मुद्दा हा की मी जमत, परवडत असूनही उरलेले तोळे मी घेतले नाहीत, कारण साध्य होत आल्यावर ते ध्येय मी विसरुन गेले होते.

माझी बादली .... गळकी आहे! ते तेव्हां आणि हे आता!

काही वर्षांपूर्वी मी अर्धी मॅरेथॉन धावायचं ठरवलं. जोडीला एक मैत्रीण होती. १३.१ मैल गाठण्याचा क्षण १० दिवसांवर आला आणि आमच्या लक्षात आले की आम्ही अजून लांबचा पल्ला गाठलाच नाही. मग एक दिवस १२ मैल “धालायचं” (आमची पद्धत धावणं (१०%) + चालणं (६०%) + धापा टाकणं(३०%) = धालणं) ठरवलं. शेवटचे २ मैल उरले असताना दम निघून गेला. हाय हुई झालं तर मैत्रीण म्हणाली, काहीतरी चांगलं सांग ना म्हणजे आपण नव्या दमाने पुढे जाऊ. तिला मी 'जोर लगा के हैश्शा' किंवा 'साथी हाथ बढाना' म्हणेन ही अपेक्षा.

मी म्हंटलं, जमलं तर धावू नाही तर काय माझ्या फोनवर उबर आहेच की! माझा हा ‘पलायन’वाद ऐकून मैत्रिणीने (मनातल्या मनात) शिवी हासडली आणि माझा नाद सोडून ती पुढे धावली.

त्यांनतर मी लागोपाठ ३ वर्षं अशा अर्ध्या मॅरेथॉन धावले. मग वाटलं चला आता एक अक्खी करुन बघूया, टाकला मनसुबा बादलीत. एके वर्षी मनाचा हिय्या करुन पैसे भरले आणि थंडी कमी झाल्यावर पुन्हा एकदा धावूया असे ठरवले. जूनमध्ये शर्यतीच्या संचालकांनी जाहीर केलं, कोविड मुळे शर्यत रद्द. हवं तर 'व्हर्चुअल' करा नाही तर पैसे परत घ्या! बादली गळली, मॅरेथॉन टळली!

या बादलीला भोक पडायचं एक कारण म्हणजे त्यात कोणीही काहीही भरतं! माझ्या आप्तेष्टांच्यात काही लोक असे आहेत, मी जर का 'आज ६च्या ऐवजी साडेपाचला उठले' असं सांगितलं तरी कौतुक करतील, तर काही असे आहेत की ज्यांना मी खरोखर एव्हरेस्ट चढले असं सांगितले तर म्हणतील. त्यात काय, हल्ली अनेक जण चढतात! त्या दोन्ही गटांकडे मी दुर्लक्ष करु शकते पण मधल्या फळीला मात्र माझ्याकडून खूप अपेक्षा असाव्यात. त्या अपेक्षांचा आयाम "तू पौरोहित्य का नाही शिकत?" पासून "तू गोल्फ खेळायला जात जा' पर्यंत असतो!

दहावी झाल्यावर पुढे काय या प्रश्नाची माईणकरांच्या(माहेर) प्रथेनुसार जाहीर चर्चा झाली. कॉलेजची पायरी देखील न चढलेल्या एका आप्तांच्या मते मी बायोलॉजी घ्यावं. ("दादा, तू जोबीला डॉक्टर कर, आपल्या घरात एक तरी डॉक्टर असावी!") अनेक कॉलेजात शिकवलेल्या दादांनी (माझ्या वडिलांनी) ते ऐकलं आणि मला मनाविरुद्ध 'बायॉलॉजी' घ्यायला लावलं. माझ्या बादलीत बाकीचे सगळे आपली स्वप्न घालत होते. मी बरीच झगडले - बायॉलॉजीशी. ("दादा, जोबी डॉक्टर झाली नाही!"). भरणाऱ्याचे हात हजार अन् गळकी माझी बादली!

गळेना का बादली! कारण मेख अशी की त्यामुळे बादली कायम हलकी, तिचं ओझं हाताला जाणवत नाही आणि जगण्यालाही! आपण आपलं 'धालते रहो '.

ज्योत्स्ना माईणकर दिवाडकर

आळूच्या गाठया

संदर्भ: आळूच्या गाठया ही एक पंचकळशी (सोमवंशिय क्षत्रिय पाठरे) समुदायाची पारंपरिक पाककृती आहे.

साहित्य :

- ✓ अळूची पाने (३ -४)
- ✓ १/२ वाटी चणा डाळ (रात्रभर भिजवावी)
- ✓ १५० ग्राम कोळंबी
- ✓ १ लहान कांदा
- ✓ १ वाटी ओल खोबरं
- ✓ १ चमचा जीरे
- ✓ अख्खे मिरे
- ✓ ८-९ लसणाच्या पाकळ्या
- ✓ तेल
- ✓ हिंग
- ✓ १ आल्याचा तुकडा
- ✓ कोथिंबीर
- ✓ हिरवी मिरची (चवीनुसार)
- ✓ चिंचेचा कोळ (चवीनुसार)
- ✓ १/२ चमचा चण्याचे पीठ
- ✓ १ चमचा हळद
- ✓ लाल तिखट (चवीनुसार)
- ✓ गरम मसाला (चवीनुसार)
- ✓ मीठ

कृती :

- वाटण: आलं, ३-४ लसणाच्या पाकळ्या, हिरवी मिरची, कोथिंबीर, १/२ वाटी ओल खोबरं.
- गाठया: अळूच्या पानाचे तुकडे करुन घेणे. मोठ्या पानाचे ४ तर मध्यम आकाराच्या पानाचे २ तुकडे करावे. थोडं ओल खोबरं, २-३ भिजवलेली चणाडाळीचे दाणे, १ मीरी, पानाच्या तुकड्या मध्ये भरावे व पानाची पुडी बांधावी. पुडी बंधण्यासाठी अळूच्या देठीची शिर वापरावी.
- कोळंबीला मीठ, आलं-लसूण पेस्ट, हळद, लाल तिखट लावून मॅरीनेट करणे.
- भांड्यात तेल घेऊन त्यात हिंग, जीरे व ठेचलेला लसूण टाकून फोडणी दयावी. लसूण गुलाबी झाल्यावर त्यात चिरलेला कांदा घालून, कांदा गुलाबी परतावा.
- त्यात अळूच्या बांधलेल्या गाठया आणि कोळंबी टाकून मंद आचेवर झाकण देऊन शिजवावे.
- गाठया मऊ झाल्यावर त्यात वरील वाटण घालावे, आवश्यकतेनुसार पाणी घालावे.
- चवीनुसार मीठ, हळद, लाल तिखट, गरम मसाला, चवीनुसार गुळ घालून शिजवून घेणे.
- शिजल्यावर त्यात चवीनुसार चिंचेचा कोळ व चण्याचे पीठ लावावे.
- शाकाहारी: कोळंबी एवजी काजू किवा शेंगदाणे वापरावे.

आदित्य दांडेकर

Happy Diwali

Best Wishes
from
Prabhakar Patil & Family

पानगळ : चित्रकाराच्या नजरेतून

भारतातील विविध सण आणि उत्सवांमुळे ऋतूंची जाणीव आपल्याला सहज होत असते. श्रावणातील व्रतवैकल्ये, भाद्रपदातील गणेशोत्सव, आषाढातील पंढरपूरची वारी आणि अश्विन महिन्यातील दिवाळीची चाहूल घेत आपण वर्षभरातील ऋतूंचा प्रवास करत असतो. अमेरिकेत मात्र इंग्रजी कॅलेंडरवरील महिने बदलताना दिसतात आणि निसर्ग आपल्या रंगांतून ऋतू बदलल्याची जाणीव करुन देतो.

मिशिगनमध्ये ऑक्टोबर आणि नोव्हेंबर हे महिने म्हणजे निसर्गाच्या रंगपेटीतील जवळजवळ सर्वच रंग वापरण्याचा मोह होणारा काळ! हिरव्या पानांची जागा हळूहळू पिवळ्या, केशरी, लाल आणि तपकिरी रंगांच्या असंख्य छटा घेतात. झाडांच्या फांद्यांतून डोकावणारे निळे आकाश, जमिनीवर पसरलेला पानांचा गालिचा आणि हवेत जाणवणारी थंडीची चाहूल–हे सारे अनुभवताना माझ्यासमोर जणू निसर्गाने स्वतः रंगवलेले एक भव्य चित्र उभे राहते. माझ्यासारख्या मुक्त कलाकाराला या ऋतूची दरवर्षी आतुरतेने वाट पाहायला लावणारे हेच त्याचे वैशिष्ट्य!

मी भारतात अनेकदा कोकणात फिरण्यासाठी आणि आर्ट कॅम्पसाठी गेलो आहे. कोकण म्हणजे हिरवाईने नटलेला प्रदेश. नारळी-पोफळीच्या बागांमध्ये हरवलेली गावे, गेरु रंगाची कौलारु घरे आणि दूरवर पसरलेला समुद्र मनाला भारावून टाकतो. चित्रकारांसाठी समुद्र म्हणजे जणू एक विशाल कॅनव्हासच! सूर्योदयापूर्वीचा, दुपारचा आणि सूर्यास्ताच्या वेळचा समुद्र एकच असला, तरी प्रत्येक वेळी त्याचे रंग, प्रकाश आणि भाव वेगळे असतात. ते रंग कागदावर उतरवताना चित्रकाराचे कौशल्य पणाला लागते.

उत्तर अमेरिकेत आल्यावर मिशिगनसारख्या राज्यात निसर्गाचे वेगळेच रुप अनुभवायला मिळते. विशाल सरोवरे, छोटी गावे, शहरांच्या आसपासची हिरवाई आणि राखीव स्टेट पार्क्स चित्रकारांना सतत खुणावत असतात. येथे प्रत्येक ऋतू आपले स्वतंत्र रंग घेऊन येतो; मात्र पानगळ या रंगांच्या उधळणीमुळे विशेष लक्ष वेधून घेते.

चित्रकार म्हणून एखाद्या दृश्याकडे पाहताना माझे लक्ष केवळ त्याच्या रंगांकडे जात नाही. प्रकाश कुठून येतो, सावल्या कुठे पडतात, कोणता रंग उठून दिसतो आणि कोणता रंग पार्श्वभूमीत मिसळतो, याचेही निरीक्षण मी करतो. चित्ररचनेत परस्परविरोधी घटक एकत्र आल्याने चित्र अधिक प्रभावी होते. ठळक ब्रश स्ट्रोक्स आणि बारीक रेषा, गडद आणि फिकट रंगछटा, तसेच उबदार आणि शीत रंग यांचा योग्य मेळ चित्राला वेगळीच खोली देतो.

उदाहरणार्थ, पानगळीच्या काळात दिसणारे पिवळे, केशरी आणि लाल हे उबदार रंग निळ्या आकाशाच्या पार्श्वभूमीवर अधिक उठून दिसतात. काही ठिकाणी दिसणाऱ्या निळसर-जांभळ्या सावल्या या रंगसंगतीला आणखी आकर्षक बनवतात. झाडांचे गडद खोड, पानांमधून डोकावणारे आकाश आणि जमिनीवर पडलेल्या पानांचे रंग यांमुळे निसर्गातच एक सुंदर चित्ररचना तयार झालेली असते. जवळच्या झाडांचे तपशील आणि दूरवरच्या झाडांचे धूसर आकार यांतील फरक दृश्याला खोली देतो.

वॉटरकलरमध्ये हे सारे कागदावर उतरवणे हे एक वेगळेच आव्हान असते. पाण्याचे प्रमाण, रंगाची पारदर्शकता, ब्रशचा स्पर्श आणि कागदावर सोडलेली मोकळी जागा या प्रत्येक गोष्टीला महत्त्व असते. प्रत्येक पानाचा तपशील रंगवण्यापेक्षा त्या झाडाचा एकंदर रंगसमूह, प्रकाश आणि वातावरण पकडणे अधिक महत्त्वाचे ठरते. कधी दोन-चार मोकळे ब्रश स्ट्रोक संपूर्ण दृश्याचा भाव व्यक्त करतात, तर कधी एखादी बारीक रेषा चित्राला आवश्यक असलेला तपशील देते. निसर्गाची हुबेहूब नक्कल करण्यापेक्षा त्याने मनावर उमटवलेला अनुभव रंग आणि रेषांमधून व्यक्त करणे, हेच चित्रकलेचे खरे सौंदर्य आहे.

चित्रकार म्हणून मी निसर्गाकडून रंग शिकतो; पण पानगळ मला रंगांपलीकडे पाहायलाही शिकवते.माझ्यासाठी पानगळ म्हणजे निसर्गाने मुक्तहस्ते उधळलेली रंगपंचमी. प्रत्येक पान एक स्वतंत्र रंगछटा, प्रत्येक झाड एक वेगळी चित्ररचना आणि संपूर्ण ऋतू म्हणजे निसर्गाने साकारलेले एक भव्य लँडस्केप!

योगेश औंधकर

गीतांजली एक अनुभूती...

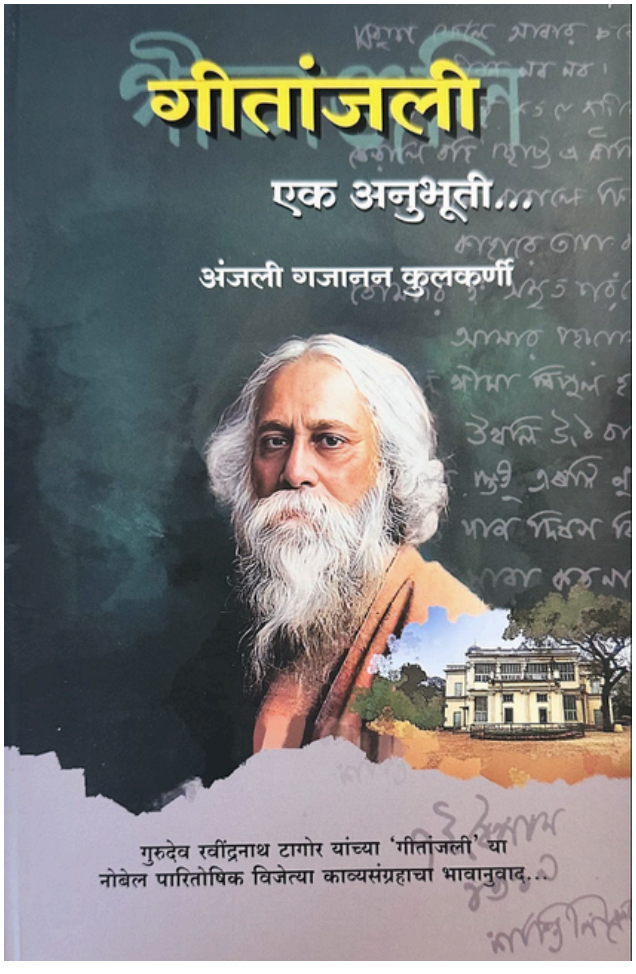
तो-
खूप अंत:स्थ गाभ्यातला
त्याच्या खोल अदृश्य स्पर्शाने
माझं अस्तित्व जागवणारा...

तो-
माझ्या डोळ्यांवर त्याची मोहिनी टाकणारा,
आत्यंतिक आनंदाने सुखदु:खाच्या तालावर
माझ्या हृदयाच्या तारा झंकारणारा...

तो-
क्षणोक्षणी बदलणाऱ्या नीलहरित वर्णात
सोनेरी-चंदेरी मायेचे जाळे विणणारा...

त्याच्या
ज्या चरणस्पर्शाचा मला विसर पडला आहे,
त्या त्याच्या चरणांकडे मला पाहू दे...
दिवस येतात, युगे सरतात आणि-

तो-
अनेक नावांनी, अनेक रुपांनी, अनेक वेषांनी
अनेकदा आत्यंतिक सुखाने आणि
दु:खाने माझं हृदय हेलावतो...

HE it is, the innermost one, who awakens
my being with his deep hidden touches.

He it is who puts his enchantment upon these
eyes and joyfully plays on the chords of my
heart in varied cadence of pleasure and pain.

He it is who weaves the web of this maya in
evanescent hues of gold and silver, blue and
green, and lets peep out through the folds of
his feet, at whose touch I forget myself.

Days come and ages pass, and it is ever he who
moves my heart in many a name, in many a
guise, in many a rapture of joy and of sorrow

सौ अंजली कुलकर्णी

GKR and Associates, P.C.

Tax and Accounting Firm

Raj Grewal, CPA

OUR SERVICES:

- Tax and Accounting for individuals and small businesses

info@gkrcpa.com

734-658-8334

https://www.gkrcpa.com

Partner with us to create additional income and build wealth

We are expanding our team, call us to find out more!

Best Wishes from Pradeep Kokate & Sharayu Dalvi

जीवनाचा गंध हा, विश्रांत हा, शांत हा...

काही गाणी ही ऐकण्यासाठी नसतात, तर ती अनुभवण्यासाठी असतात... काही शब्द ओठांवर रेंगाळत नाहीत, तर थेट मनाच्या कोपऱ्यात घर करुन जातात. "जीवनाचा गंध हा, विश्रांत हा, शांत हा..." या ओळी ऐकताना मन नकळत एका शांत, प्रसन्न विश्वात हरवून जातं. विचारांची गर्दी हळूहळू विरळ होते आणि मनाला जाणवतो तो एक अनामिक आनंद... जणू काही आयुष्याच्या धावपळीत स्वतःचा च स्वतःशीच हरवलेला संवाद पुन्हा एकदा सापडतो..

जीवनाचा खरा गंध कशात असतो? तो मोठ्या यशात, संपत्तीत किंवा प्रसिद्धीत नसतो. तर तो असतो आईच्या कुशीत, बाबांच्या मायेच्या स्पर्शात, मित्र मैत्रिणींच्या निरपेक्ष सोबतीत, मुलांच्या निष्पाप हास्यात आणि दिवसाच्या शेवटी मिळणाऱ्या मनःशांतीत. जेव्हा आपण क्षणभर थांबून आपल्या आयुष्याकडे पाहतो, तेव्हा जाणवत की आनंद हा बाहेर शोधण्याची गोष्ट नाही; तो तर आपल्या आजूबाजूलाच पसरलेला असतो.

"विश्रांत हा, शांत हा" हे शब्द जीवनाकडे पाहण्याची एक सुंदर दृष्टी देतात. सतत धावणाऱ्या मनाला थोडा विराम मिळाला, अपेक्षांचं ओझं हलकं झालं आणि वर्तमानात जगण्याची कला अवगत झाली की मनाला एक अनामिक शांतता लाभते. त्या शांततेतच जीवनाचा खरा सुगंध दडलेला असतो.

शेवटी, आयुष्याच्या वाटेवर किती दूर आलो, किती मिळवलं, यापेक्षा प्रवास करताना मन किती शांत राहिलं, किती माणसं मनापासून जोडली गेली आणि किती क्षण आपण खऱ्या अर्थाने जगलो, हेच अधिक महत्त्वाचं असतं.
कारण आयुष्याचा खरा आनंद नेहमी मोठ्या क्षणांतच असतो असं नाही... तो कधी एखाद्या गाण्याच्या ओळीत, कधी माणसांच्या सहवासात, तर कधी स्वतःसोबत घालवलेल्या निवांत क्षणांतही अलगद भेटतो.

जीवन म्हणजे केवळ ध्येय गाठण्याची शर्यत नाही, तर प्रत्येक क्षण अनुभवत, नाती जपत आणि स्वतःला शोधत केलेला प्रवास आहे. या प्रवासात मिळालेले सुख-दुःखाचे अनुभवच जीवनाला अर्थ देतात आणि त्यातूनच उमलतो – जीवनाचा तो विश्रांत, शांत आणि आनंददायी गंध.
"मन शांत असेल, तर जीवनातील प्रत्येक क्षण सुगंधित वाटतो."

बागेश्री नाईक

TAYION
COLLECTION

A J DESMOND & SONS
FUNERAL DIRECTORS

Trusted experts
creating custom goodbyes
reflecting love and life.

AJDesmond.com

TROY • CROOKS ROAD
between Maple & Big Beaver
248.362.2500

ROYAL OAK / BIRMINGHAM
WOODWARD AVENUE
between 13 & 14 Mile
Vasu, Rodgers & Connell Chapel
248.549.0500

TROY • ROCHESTER ROAD
between Big Beaver & Wattles
Price Chapel
248.689.0700

memorials | cremation | burial | funerals

Best Wishes
Prakash &
Manda Gandhi

PATEL®
BROTHERS

एक दिवाळी अशीही

संध्याकाळचे ६ वाजले होते आणि दिलीप चरफडतच ऑफिसमधून बाहेर पडला. नेमका दिवाळीच्या पाडव्याच्या दिवशी Production deployment करायची जबाबदारी त्याच्यावर आली होती. आता एका नोकरीचे दोन माणसांचे टेन्शन आणि त्यातून Visa, Immigration च्या घडामोडींची सततची टांगती तलवार. दिलीपला चाळीशीत पहिल्यांदाच असं वाटायला लागलं होतं की तो हरला आहे, हतबल झाला आहे. डेट्रॉईटच्या Michigan Avenue वरुन त्याच्या Lexus ने शेवटचं वळण घेतलं आणि एकदाचा तो Blackwood Drive वर त्याच्या घरी पोहोचला. ऑक्टोबरचा शेवट होता आणि शरद ऋतूच्या सांजवेळी प्रत्येक घराने हॅलोवीन प्रीत्यर्थ आपल्या अंगणात झाडाला लटकलेले, जमिनीतून वर येणारे सांगाडे लावले होते आणि जोडीला "R.I.P.", "Welcome to Graveyard" अशा पाट्या. त्यामुळे त्याला त्याची अमेरिकेतील आळी फारच भकास वाटत होती. झोपाळ्यावर झुलणाऱ्या हडळी काय, बारा-बारा फूट उंच, लाल डोळ्यांचे सांगाडे काय. दिवाळीच्या सणासुदीला ही काय अवदसा आठवते कोण जाणे म्हणतच दिलीप घरात आला. त्याला त्याच्या दादरमधल्या याच दिवसात लाख लाख दिव्यांनी, आकाशकंदिलांनी सजलेल्या देवकीवाडीची खूप आठवण आली.

दिलीप जरा वैतागूनच सुनीताला, त्याच्या बायकोला म्हणाला, "ऐकलंस का, उद्या नरकचतुर्दशीपासून मी रोज अभ्यंगस्नान करणार आहे आणि पाडवा गिफ्ट म्हणून तुला Bug free production release भेट देणार आहे. चल पटकन जेवायला वाढ आणि झोपू लवकर, उद्या पहाटे पहाटे उठायचं आहे." दिवाळी पाडवा येतोय पण दिलीपने gift काय हवं असं साधं काही विचारलं पण नव्हतं आणि आता त्यात हे release चं लफडं. सुनीताने जरा नाखुशीनेच पानं घेतली. दिलीप, सुनीता आणि त्यांचा ७ वर्षांचा विवान जेवायला बसले. जेवता जेवता विवान बाबाला विचारत होता, "बाबा, what is this ऍभंगनॅन? आणि हे नॉर्कदशी काय असतं?" दिलीपला ते ऐकून एकदम त्याच्या लहानपणीची आठवण आली. पहाटे कडाक्याच्या थंडीत धगधगणारा बंब, काश्याच्या वाटीत काढलेलं कोमट उटणं, आईने तेल लावून घंगाळ्यात वाफाळतं पाणी घेऊन घातलेलं अभ्यंगस्नान, पहिला आपटबार कोण उडवतोय आणि नरकासुराचा वध पहिला कोण करतोय याची आळीमध्ये लागलेली स्पर्धा! दिलीप चटकन भानावर येऊन म्हणाला, "अरे, early morning shower घ्यायचा असतो अभ्यंगस्नान म्हणजे आणि दिवाळीचं celebration नरकासुराचा वध करुन करायचं असतं. कोण होता माहितीये हा नरकासुर? जमिनीतून वर आला होता तो, एकदम danger demon." सुनीता म्हणाली, "रात्रीच्या वेळी उगाच त्याला काहीतरी गोष्टी सांगू नकोस रे, स्वप्न पडतात मग त्याला?" दिलीप जरा वरमून विवानला म्हणाला, "अरे हा नरकासुर होता ना, त्याला ब्रह्माने सांगितलं होतं की तुझी आईच तुला फक्त मारु शकते. आता कोण आई स्वतःच्या मुलाला मारेल म्हणून तो खूप arrogant आणि cruel झाला होता. १६ हजार princesses ना arrest करुन ठेवलं होतं पण श्रीकृष्णांनी त्याच्याशी युद्ध करुन स्वतःच्या बायकोच्या, सत्यभामाच्या, जी भूमातेचाच अवतार होती तिच्या मदतीने त्याचा वध केला म्हणून celebration. नरकासुर म्हणजे Graveyardasur, वराह म्हणजे विष्णूचा boar अवतार आणि भूमाता म्हणजे the Earth goddess चा मुलगा होता आणि जमिनीच्या पोटातून बाहेर आला होता." त्यावर विवान म्हणाला, "ohh म्हणजे Jason uncle च्या front yard मधून तो मोठा skeleton बाहेर येतोय तसा!" सुनीताने order सोडली, "बास झालं तुमचं बाप-लेकाचं, झोपा आता, उद्या पहाटे उठायचंय. एकाला production release ची तयारी करायचीये आणि एकाला शाळेत वेळेवर पोहोचायचंय."

एव्हाना Community मध्ये सगळीकडे सामसूम झाली होती पण Jasonच्या त्या बारा फुटी सांगाड्याची करकर मात्र दोन घरांमधून घुमत होती. दिलीपने झोपायच्या आधी खिडकीतून सगळीकडे एक नजर फिरवली तर त्याला उगाच भास झाला की तो मोठी कवटीवाला सांगाडा त्याच्याकडे बघून भेसूर हसतोय. जसं काही आता जमिनीतून वरच येणारे. त्याच्याकडे दुर्लक्ष करत दिलीप बेडमध्ये गेला आणि कामाच्या दगदगीने गादीवर पडता क्षणी गाढ झोप लागली त्याला. मध्यरात्री नंतर कधीतरी अचानक त्याला ओल्या मातीचा, कुजलेल्या पानांचा कुबट दर्प यायला लागला. त्याने खिडकीतून खाली डोकावून बघितलं तर त्याला असं जाणवलं की Jason च्या front yard ची जमीन भेगाळते आहे आणि भेगांमधून लांब केसाचे सुरवंट भसाभस बाहेर येताहेत. केवढे हे bugs! हिरवळी खालच्या काळ्या चिखलातून मग

हाडकुळी पांढुरकी बोटं बाहेर येताना बघून त्याला धस्स झालं. नखं वाढलेली पण काव्या मातीने भरलेली. मग मनगट, कोपर, मग कवटी असा भला मोठा एक कंकाल बाहेर पडायचा प्रयत्न करत होता. जणू शेकडो वर्षं ओरडायचं राहिलं होतं तसा जबड्याचा आ वासून तो त्याच्या पोकळ डोळ्यांनी इकडे तिकडे बघत होता. हा नरकासुर मेला नव्हता तर अमेरिकेत दिलीपची इतकी वर्षं वाट बघत होता. इथे कोण कृष्ण आणि सत्यभामा येणार वाचवायला असा विचार करुन दिलीप थरथरत्या हाताने खिडकीचा पडदा ओढणार तेवढ्यात त्याला मागून कोणीतरी हाक मारल्यासारखं वाटलं. "दिलीप..." तिरप्या नजरेने बघितलं तर सुनीता उभी. पण ती सुनीता नव्हती. केस मोकळे, भरजरी जांभळा-निळा शालू, कपाळावर मातीचा टिळा, हातात तेलाची बुधली, lighter आणि पणत्यांची माळ. तिच्या डोळ्यात तीच १५ वर्षांपूर्वीची चमक होती जेव्हा भारतातील घरदार सोडून अमेरिकेत यायच्या चिंतेत असताना तिने म्हटलं होतं 'तू टेन्शन घेऊ नकोस, होईल सगळं व्यवस्थित'. दिलीप पुटपुटला, "तूच माझी सत्यभामा!" “उद्धरेदात्मनात्मानं नात्मानमवसादयेत्।” (स्वतःचा उद्धार स्वतःच करावा आणि स्वतःला कमी लेखू नये) वचन Alexa वरुन सर्व घरात घुमले आणि क्षणात दिलीपचा कृष्ण झाला.

Bug-free production release च्या चिंतेने, Visa च्या टेन्शनने झुकलेला दिलीप नाही तर काळा-सावळा, श्यामसुंदर, सुदर्शन चक्राऐवजी हातात चमचमता दिवा घेतलेला कृष्ण. दिलीप-कृष्णाच्या हातातला एक दिवा पुरणार नव्हता. तेवढ्यात सुनीता-सत्यभामाने त्याच्या हातावर हात ठेवला आणि म्हणाली, "आपण नायनाट करु यांचा."
दिलीपने घराचा दरवाजा उघडला तर स्मिथच्या, पटेलांच्या, डेरेकच्या सगळ्या शेजार-पाजाऱ्यांच्या घरासमोरची जमीन भेगाळत होती, जाड-काळे सुरवंट वळवळत बाहेर पडत होते आणि प्रत्येक भेगातून हाडकुळे हात, लाल डोळे बाहेर यायचा प्रयत्न करत होते. सगळ्या community चं एक प्रचंड स्मशान झालं होतं. माती आता माती राहिली नव्हती, तर थंडीने भेगाळलेली एक कातडी झाली होती आणि त्या कातडीला आता आतून खाज सुटली होती.

पोर्चवरुन खाली उतरुन सुनीता-सत्यभामा जमिनीवर बसली आणि तिने थेट त्या भेगाळलेल्या जमिनीवर, त्या काव्या चिखलावरच पहिली पणती ठेवली आणि वात पेटवली. फस्सकन वात पेटली आणि काय चमत्कार ज्या भेगातून बोटं येत होती, ती भेग प्रकाशाने शिवली गेली. आतून येणारा तो कुबट दर्प जाऊन तुपाचा, तेलाचा सुगंध आला. तीच आता साक्षात भूमाता होती आणि तिला या नरकासुरांना मारण्याचा अधिकार मिळाला होता.

दिलीपला कळलं, दिव्याच्या प्रकाशाने ही अवदसा टळणार आहे. मग ते दोघं धावले. या घरासमोर एक दिवा, त्या झाडाखाली एक दिवा, जॅसनच्या त्या बारा फुटी सांगाड्याच्या पायाशी एक दिवा. प्रत्येक दिवा लावताना सुनीता पुढे आणि दिलीप मागे. प्रत्येक पणतीने आसपासचे सुरवंट आणि अंधार दोन्ही जळून भस्मसात होत होते. जसे जसे दिवे वाढत गेले, तसे तसे ते सांगाडे पण किंचाळू लागले. त्यांची पांढुरकी हाडकं पणत्यांच्या उजेडाने विरघळून जायला लागली. त्यांची करकर बंद झाली. अख्खी आळी लखलखू लागली, खरी “दिवाळी” आता चालू झाली होती. डेट्रॉईटच्या Blackwoodची ती भकास वाटणारी गल्ली एकदम दादरच्या देवकीवाडीसारखी दिसायला लागली. आता सगळ्यात शेवटी उरला होता तो मोठा, जॅसनच्या अंगणातला मुख्य नरकासुर. तो अजूनही अर्धा जमिनीत, अर्धा बाहेर. त्याने वर आ करुन जबडा वासला होता. दिलीपने शेवटचा दिवा त्याच्या कपाळावरच ठेवला. जसा दिवा ठेवला तसा तो Graveyardasur फुटला, फुस्स करुन.

दिलीप जागा झाला. घामाने थबथबलेला. घड्याळात पहाटेचे ४:३०. बाजूला सुनीता जागी होती आणि खिडकीतून बाहेर जॅसनच्या front yard कडे बघत होती. दिलीप ताडकन उठला. सुनीताचा हात हातात धरला आणि म्हणाला, "चल!" सुनीता म्हणाली, "कुठे? वेडा झालायेस का? साडेचार वाजलेत पहाटेचे." तो म्हणाला, "नरकासुराला मारायला. तू सत्यभामा आहेस ना, भूमाता. तुझ्याशिवाय मरणार नाही तो. तू तेल-वाती तयार ठेव, मी पणत्या घेऊन येतो." सुनीताला काहीच कळेना, पण त्या चाळीशीतल्या हरलेल्या नवऱ्याच्या डोळ्यात आज एवढ्या दिवसांनी तिला उत्साह दिसत होता. ती काही न बोलता किचनमध्ये गेली. तेल, वाती, छोट्या पणत्या भरुन दोन ताटं तयार केली.

दोघांनी मिळून बाहेरच्या लॉनवर, फुटपाथवर, जॅसनच्या सांगाड्याच्या शेजारीच, एक एक दिवा लावायला सुरुवात केली. ऑक्टोबरच्या कडाक्याच्या थंडीत पहाटे चार वाजता, डेट्रॉईटच्या एका छोट्या आळीत दोन मराठी माणसं Graveyard-नरकचतुर्दशी साजरी करत होते. जसे घराभोवती दिवे लागले तसा भकासपणा गेला. आता ते बारा फुटी सांगाडे भेसूर वाटेनात. दिव्यांच्या प्रकाशात ते फक्त प्लास्टिकचे बाहुले वाटत होते. इतक्यात मागून विवान आला. डोळे चोळत.म्हणाला, "आई, बाबा, तुम्ही हे काय करताय? हे ऍभंगनॅन आहे का?" दिलीपने त्याला उचलून घेतलं. म्हणाला, "इतक्या वर्षांनी नरकासुर पहिला आम्ही मारला. बघ, केवढ्या पणत्या लावून लखलखाट केलाय आणि किती Graveyardaसुरांना मारलंय." विवानला काहीच कळत नव्हतं.

सुनीता हसत हसत त्याला म्हणाली, "कृष्णाने नरकासुराला मारलं, हे खरं. पण दानशूर बळीराजाला पाताळलोकांतून वर कोणी आणलं माहितीये? विंध्यावलीने. त्याच्या बायकोनेच. महाबळीराजाने वामनरुपी विष्णूला स्वतःकडचं सगळं देऊन टाकल्यावर आता द्यायला काहीच राहिलं नव्हतं तर स्वतःच्या डोक्यावर त्याला पाय ठेवायला सांगून पाताळात कडेलोट करुन घेतला. त्यावर ती पतिव्रता विष्णूला असं नाही म्हणाली की तू त्याला पाताळातून वर काढ, तर ती म्हणाली माझा नवरा जिथे असेल, तिथे जायचा वर मला दे. तिच्या पतिप्रेमावर खुश होऊन तिला पाताळलोकाचा त्रास नको म्हणून विष्णूने दिवाळीच्या पाडव्याला, कार्तिक शुद्ध प्रतिपदेला एक दिवस महाबळीला पाताळलोकांतून वर यायची परवानगी दिली. म्हणूनच पाडव्याला बायको नवऱ्याला ओवाळते आणि नवरा बायकोला भेटवस्तू देतो."

दिलीपने चमकून सुनीताकडे बघितलं. त्याला कळलं, भारत सोडून तो जिथे जाईल तिथे त्याच्याबरोबर जाणाऱ्या या विंध्यावलीला Production deployment च्या, Visa कटकटीच्या पाताळलोकांतून एक दिवस बाहेर येऊन एखादं gift देणं हे त्याचं कर्तव्य आहे. सकाळ झाली तेव्हा शेजारी जॅसन बाहेर आला. दिवे बघून म्हणाला, "Wow, Diwali lights? Beautiful! Can I keep some for my skeleton, that guy looks cool with your lights?" दिलीप हसला. सुनीता पण हसली आणि दोघेही एकदम म्हणाले, "Of course!" त्यानंतर संध्याकाळी Blackwood स्ट्रीटवर दोन दिवे लागले. एक नरकासुराला मारण्यासाठी आणि एक बळीला परत आणण्यासाठी.

दिलीपला त्या रात्री कळलं, चाळीशीत प्रत्येक पुरुषाचा श्रीकृष्ण, बळीराजा होतोच. सगळं असूनही तो पाताळात जातो. सर्व शक्तिमान असूनही काही problems पुढे हतबल होतो. म्हणूनच प्रत्येक बळीला एक विंध्यावली लागते जी दिवा घेऊन त्याच्या मागे पाताळातही येते. श्रीकृष्णाला सत्यभामा लागते जी अशक्यप्राय संकटावर मात करायला मदत करते. दिलीपच्या आयुष्यात ती सत्यभामा-विंध्यावली सुनीता होती.

इडा पिडा टळो, आणि बळीचं राज्य येवो. Happy Diwali and Happy (?) Halloween!
तळटीप : हिंदू असो वा ख्रिश्चन, मेक्सिकन, अमेरिकन असो व भारतीय, लोकांच्या भूत, पिशाच्च, दानव-असूर, देव, देवी संकल्पना त्याच पण त्याच्याकडे बघायचा दृष्टिकोन वेगळा. एकाला वाटते भूत पिशाच्यांनी त्रास देऊ नये म्हणून आपण त्यांचातलेच असल्याचे भासवायचे तर दुसऱ्याला वाटते Oct - Nov मध्ये दाटून येणाऱ्या अंधारावर दिव्यांच्या रोषणाईने मात करावी. पुलंनी म्हणल्याप्रमाणे
फरक फक्त दृष्टिकोनाचा आहे, "मराठीला जी 'मज्जासंस्था' वाटते, तीच इंग्रजीला 'Nervous System' वाटते. फरक फक्त दृष्टिकोनाचा आहे!"

अभिजित जोगदेव
Detroit , USA
ऑक्टोबर २७, २०२६

Graham & Ketkar, PLLC

Immigration Law Expertise
Supporting corporate employees and their families

Veg O Rama

dwarkamai
KITCHEN

Contact: 734-776-8492 5063 LIVERNOIS ROAD TROY MI 48098
VORTroy_DMK5063@gmailcom

FORTUNE FOREVER

FINANCIAL SERVICES

Best Wishes from

SENSORY
REHABILITATION

4413 Reilly CT Troy 48085 • +1 (248) 719 - 4827
SENSORY REHABILITATION
rehabsensory1@gmail.com

ABOUT US

Healthcare industry works tirelessly to provide exceptional care to everyone in need while facing many challenges. Challenges related to staffing, in particular, have become complex over the years and this is why Sensory Rehabilitation, LLC was established in 2017.

We work to create and develop a supplemental workforce consisting of motivated, talented, and highly-qualified professionals who meet the needs of your patients and facility. We really focus on getting to know you and your organization prior to delivering a provider who is right for both you and your patients.

WHY CHOOSE US?

- 8 YEARS IN HEALTHCARE STAFFING SERVICES.
- FOSTER A CULTURE OF CARE, TRUST, HONESTY, RESPECT, AND BENEVOLENCE.
- PLACEMENT IN HOMECARE AS WELL AS OUTPATIENTS SERVICES.
- MORE THAN 25+ H1 APPROVAL AND 5 GREEN CARD APPROVALS.

Best Wishes From

RASNA

FOODS

The Whisper

I decided to go for a walk. It was late, but I did not want to sit at home anymore. I was just retired this Monday, today was Thursday and I was already done. There was only so much cleaning or repairs I would do. The wife suggested that we would go out for dinner, I said sure, but after my walk. I wanted to clear my head and a smoke would help. Previously I would smoke at work but now I had to make occasions.

I walked a good bit and then lit my smoke stick, drew a big inhale and kept walking. As I passed a bunch of bushes in the darkening sky, I heard someone whisper my name. I had not heard that voice before. But it was very alluring. Peaceful, like the low ring of an ice-cream truck that you know will have a treat for you.

I turned into the bushes and kept walking. I heard it again. This time, almost certainly from the bush on the right. I threw the cigarette away. That was not a conscious decision. I actually had a contradicting thought about why I threw it away, it still had a good three puffs left. But overall I did not care. I wanted to hear the whisper again. It held promise.

I trailed through the row of bushes, down a slope. There was a slight gap, and then I was surprised to see rumble strips that went on. Sounds of tires, a really loud horn.

Reghu Neelakanthan

महाराष्ट्र मंडळ डेट्रॉईट

एकमेका सहाय्य करु, अवघे धरु सुपंथ

Maharashtra Mandal of Detroit

PEOPLE | CULTURE | COMMUNITY | FOREVER

Our Roots... Our People... Our Detroit Family...

50 YEARS GOLDEN JUBILEE 1977 – 2027

MMD 2027 MEMBERSHIP

Celebrating 50 Years of Culture, Community & Connection

September 11-12, 2027
Two Spectacular Days

Detroit, MI

WHY JOIN MMD 2027?

Five Signature Programs
Sankrant | Gudhi Padwa | Picnic
Kojagiri | Diwali

Member Discounts
Natak & special events
Movie screenings

Education & Enrichment
Rasika (local talent), Health & Wellness, Sports, Volunteering and more

Be Part of a Historic Milestone!
More than membership...
It's a family for life!

MEMBERSHIP (2027)

Membership Type	Price
Student	$50
Single	$75
Single + Child	$90
Single + 2 Children	$105
Couple	$130
Couple + 1 Child	$145
Couple + 2 Children	$160
Couple + 3 Children	$175

Scan QR to get your membership TODAY

50 YEARS GOLDEN JUBILEE 1977 - 2027

Maharashtra Mandal of Detroit
GOLDEN JUBILEE (2-DAY EVENT)

Same Sanskriti Stronger Together

EVENT HIGHLIGHTS

- Grand Opening Ceremony from Detroitkars
- Special Programs from India
- Multiple Programs from North America
- Dhol Tasha & Grand Miravnuk
- Food, Fun & Networking
- Reconnect with our Community
- 1,100+ Attendees
- Music | Food | Culture | Fun

September 11-12, 2027
Two Spectacular Days

Detroit, MI

Special 2026 Price (with 2027 Membership at MMD Diwali Event)		
Category	Adult	Kids
Premium	$150	$95
Standard	$125	$89
Balcony	$100	$65

Special MMD Member Price 2027		
Category	Adult	Kids
Premium	$175	$105
Standard	$150	$90
Balcony	$125	$75

Non-Member Price		
Category	Adult	Kids
Premium	$200	$125
Standard	$175	$100
Balcony	$150	$75

Scan QR to register & learn more

Our Bronze Sponsors

VIRASAT
THE HERITAGE
INDIAN CUISINE

SUGUNA'S
Beauty Touch

Roshan Pathre
Real Estate Agent

SAMI'S
ENGRAVING
& GIFTS

V2SOFT
Innovation Through Intelligence.

Taal Academy

Best Wishes
from
Sheetal Sonar

DME
presents

Gold
Adventures

Pande
GROCERS

THE TUTORING CENTER

Best Wishes
from
Kiran &
Deepa Ingle

Our Bronze Sponsors

CENTURY 21 Town & Country

Paradise BIRYANI POINTE

GLOWING SMILES DENTAL

Sabrina's SALON

Yummy In Tummy with Saroj

Best Wishes from Prem Khilnani

EXPERIENCE THE LIFE MI ADVENTURES'23

Best Wishes from Hema & Deodatta Kulkarni

Gamak academy

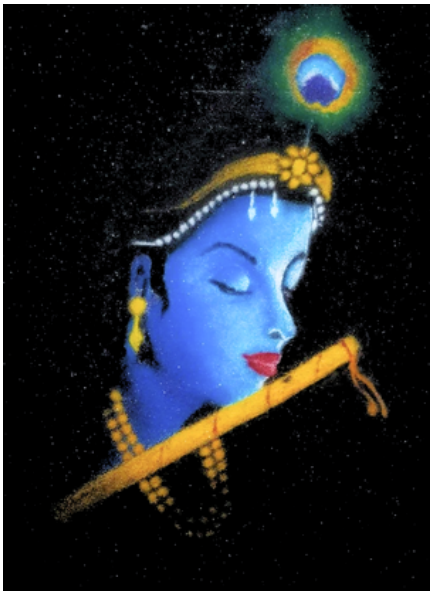
North Indian Classical, Semi-Classical Vocal Music

Ashoka Indian CUISINE

कृष्णा

परवाच कुणीतरी WhatsApp वर रांगोळीचा फोटो फॉरवर्ड केला होता.कृष्णाची बासरी वाजवतानाची ती सुंदर रांगोळी होती. रांगोळीच्या वर लिहिले होते "श्री कृष्णाय नमः".कृष्ण म्हटल्यावर एक जुनी आठवण जागृत झाली. ह्या गोष्टीला आता तीसपेक्षा जास्त वर्षे झाली असतील.

मी नेहमीप्रमाणे मुंबईला बहिणीला फोन लावला. लगेच excitement मध्ये तिने चालू केले, "अग शमा, काल काय धम्माल झाली माहित आहे?" आपल्या CNN च्या जशा सर्व news ब्रेकिंग news असतात, तसं माझ्या बहिणीची प्रत्येक गोष्ट "धम्माल झाली" नेच सुरु होते. "काय लवकर सांग. हा इंटरनॅशनल कॉल आहे, मीटर पटकन वाढतो." पण ही गोष्ट मात्र खरंच धम्माल होती. तिच्याच शब्दात सांगते

अग काल ना मी मुलांच्या शाळेच्या admissions घ्यायला गेले होते. तिकडे एवढी मोठी रांग होती आणि त्यात मरणाची गर्मी. पण नंबर येईपर्यंत रांगेत उभे राहणे याशिवाय उपाय नव्हता. तरीसुद्धा माझ्या पाठच्या बाईबरोबर गप्पा मारुन टाईम पास करत होते. इतक्यात एक विशीतला मुलगा माझ्याजवळ आला आणि मला म्हणाला, "बाई, तुम्हाला साहेबांनी आत बोलावलं आहे." मी त्याला विचारले, "कशाला बोलावले आहे माहित आहे का?" तर तो काही बोलला नाही. मनात विचार करीत होते, कोण हा त्याचा साहेब आणि कशाला मला आत बोलावलं असेल? ह्यांच्याबरोबर जावं तर आपला नंबर जायचा. आणि पुन्हा येऊन ह्या लांब रांगेत उभं राहायचं म्हणजे admissions ची खात्री नाही. पण ती मागची गप्पा मारणारी बाई म्हणाली, "जा, तुम्ही जाऊन या. मी तुमचा नंबर ठेवते." मी तिला थँक्यू म्हटलं आणि त्या मुलाबरोबर चालू लागले.

त्या मुलाने मला शाळेतल्या एका ऑफिसमध्ये नेले. तिथे एक सावळ्या वर्णाचा मनुष्य हात जोडून हसत उभा होता. मला पाहून तो म्हणाला, "बसा. अमलमाई, मला ओळखलंत का?" मी म्हटलं, "चेहरा परिचयाचा वाटतो पण नाही लक्षात येत." त्यावर तो म्हणाला, "मी कृष्णा. माझी आई आनंदी तुमच्याकडे काम करायची आणि तुमच्या आईनेच मला शाळेत घातला. आणि त्याच माझी फी भरायच्या. आमच्याकडे पाणी येत नव्हतं तेव्हा आम्ही तुमच्या बाथरुममध्येच अंघोळ करायचो आणि प्यायचं पाणी पण तुमच्याकडूनच न्यायचो."

माझी लगेच tube पेटली. तो छोटासा, आनंदीचा पदर धरुन येणारा कृष्णा डोळ्यासमोर आला. मी म्हटलं, "अरे, तू मला लहानपणीचा आठवतोस, पण आता मी तुला लगेच ओळखू शकले नसते." त्याने मला विचारले, "चहा प्याल की ठंडा मागवू?" मी म्हटलं, "अरे, मी मुलांच्या ऍडमिशनच्या चिंतेत आहे. ती झाली की मग बघू." तसा म्हणाला, "अमलमाई, तुमच्या मुलांची ऍडमिशन झालेली आहे. ते सर्व फॉर्म्स माझ्याकडे द्या. मी इथला regional education इन्स्पेक्टर आहे." मग तो त्याची कथा सांगू लागला. त्याने SSC पास केल्यावर त्याला college ला जायला freeship मिळाली. त्याने नंतर MA केलं आणि education बोर्डात नोकरीला लागला. वरती चढत चढत regional inspector झाला. मी त्याला म्हटलं, "आईला जाऊन दोन वर्षं झाली. तिला तुझी प्रगती पाहून खूप आनंद झाला असता. बाबा माझ्याकडे असतात." त्याने माझा पत्ता घेतला आणि म्हणाला, "मी बाबांना भेटायला लवकरच येईन."

ही गोष्ट बाबांना कधी एकदा जाऊन सांगते असं झालं होतं, पण मनात शंका डोकावली.... बाबा म्हणतील वशिल्याने admission कशाला घेतलीस? पण नंतर दुसरं मन म्हणालं, मी काही वशिला लावायला गेले नाही, वशीलाच माझ्याकडे चालून आला, त्याला मी काय करु? नंतर अमलने मला "कृष्णा आठवतो का?" म्हणून विचारलं. मी म्हटलं, "मला साधारण आठवतो आहे, पण त्याच्यापेक्षा मला आठवतं ते म्हणजे आंब्याच्या season मध्ये आई आपल्याला सांगत असे, 'अग, शेवटचा आंबा उरला आहे. तो कृष्णासाठी ठेवला आहे. आपण त्याला नाही दिला तर तो कुठून खाणार.' मला आंबा तेवढा आवडत नसे, त्यामुळे मला काही वाटत नसे. पण तू हिरमुसला चेहरा करुन आईला सांगायचीस, 'पुढच्या वेळेस जरा जास्त आंबे घे.' पण तो शेवटचा आंबा खायची तुझी कधी हिम्मत झाली नाही."
थोडक्यात काय, तर काही लोकांना त्यांचं ऋण फेडायची संधी त्याच जन्मात मिळते, पण काहींना दुसरा जन्म घ्यायला लागतो. "गेल्या जन्मीचे ऋण फेडणं" हा वाक्प्रचार त्यामुळेच अस्तित्वात आला असावा.

सत्यकथा - शमा सुखटणकर, ट्रॉय, मिशिगन

GDi INFOTECH

Best Wishes from Bhushan Kulkarni & Family

HAPPY DIWALI

This program is not sponsored by the Troy School District. Approval to distribute flyers is a community service and does not imply endorsement.

ENDODONTIC ASSOCIATES Farmington – West Bloomfield

Our office utilizes all the modern technologies and techniques. High-powered operating microscopes, digital radiography, and 3-D high resolution CBCT imaging to treat the most complicated cases for a positive patient experience with predictable outcomes integrated with advanced irrigation and bioceramics for a better healing.

- Conveniently located on Northwestern Highway just north of I-696
- Knowledgeable and compassionate endodontist to ensure clinical excellence
- Highly skilled staff to help provide the most excellent care for your patients
- Convenient parking , just a short walk to the clinic
- Flexible appointments to meet your patients' needs

Hours of Operation: Monday – Friday 8:30am – 5:00pm | Happy to take your call! 248.737.1360

Dr. Amruta Mahajan received her Bachelor of Dental Surgery from VSPM's Dental College and Research center, Nagpur, India and her certificate in Endodontics from UCLA School of Dentistry, Los Angeles, CA. She was also involved with teaching the second and fourth year dental students. She then worked as a research assistant in endodontics at the Forsyth Institute and Harvard School of Dental Medicine, Boston, MA. Dr. Mahajan then completed her residency in Endodontics from University of Pennsylvania School of Dental Medicine. Dr. Mahajan received the outstanding presenter award and teaching certificate for training general dentists and endodontists in micro-surgical techniques. She has lectured in Endodontics both locally and internationally with an interest in Micro-Surgery and vital pulp therapy. She has recently started up her own CE study clubs, if you are interested in joining please reach out to the office!

It is our daily commitment to accommodate emergency cases immediately with the highest level of care as we are dedicated to serve as an *"extension of your practice"*.

www.rootcanalinfo.com

Happy Diwali

Namaste Flavours

CONTACT US

34749 Grand River Avenue, Farmington, MI - 48335
Phone: (248)-471-5555
Email: support@namasteflavours.com

Best Wishes from Lalit & Shobha Shah

Visit to BASF Kids' Lab in Yeola, India

On June 30, my family and I visited the Kapse Foundation in Yeola, Maharashtra, India. We had visited the same organization a couple of years ago, where we had had the pleasure of touring a paitanii saree factory that hired and housed handicapped workers, as well as an eco-friendly, completely natural cow farm that harvested pure ghee and milk. But this time, we had come to see the BASF Kids' Lab: a hands-on chemistry and environmental awareness event for kids in local rural schools.

This event was a partnership between MVP (Maratha Vidhya Prasarak Samaj, a large-scale educational institution) and BASF (a chemical and paint company, the program's funders) for a CSR (Corporate Social Responsibility) initiative, held at the Kapse Foundation (a non-profit organization). This program stood out for its proper use and effective channeling of funds, and for the unique opportunity it gave to rural communities. Many of the attending kids rode an air-conditioned bus, ate high-quality food, and learned in a clean environment for the first time, leaving a significant impact on the students and faculty there.

On arrival, my family and I were greeted by the CRS coordinator, Nitesh. We all removed our shoes and entered the concrete building, following Nitesh into a room with around 50 kids. Then my brother, Vivaan, and I were given dark blue aprons made of recycled plastic, while my parents were led on a tour of the campus. My brother and I registered our names, schools, and grades on a name tag, along with the other students, and then took a seat. There were many members of the CSR team, mostly college-aged, giving instructions in a playful tone or pairing name tags with kids.

Once everyone had their correct name tag, the students were guided to a larger room in five groups based on the color of our aprons. There were six tables in the high-ceiling room: five held three mentors, each with a unique activity, and the sixth had a volunteer working a bell and timer. As the students entered, we were each handed a pair of safety glasses and directed to the five activity tables.

Each of these five tables hosted an engaging, hands-on chemistry activity, led by volunteers who called themselves daadas and didis (brothers and sisters). Next to each table was also a banner displaying diagrams and images relating to the station. Each station lasted about 20 minutes, with a five-minute warning. The 1st activity modeled photosynthesis using a glass beaker filled with water, sodium bicarbonate

(baking soda), and leaves. The 2nd displayed a simplified version of the greenhouse effect by heating two closed tubes with different amounts of greenhouse gases (carbon dioxide, methane, nitrous oxide, etc) and then measuring the temperature difference. The 3rd table introduced the kids to biodegradable plastic and showed them how to make it, encouraging students to reduce their plastic usage. The 4th station showed the process of water filtration and purification, as well as how kids could clean and conserve water at home. The 5th and final table explained renewable energy (solar, wind, hydroelectric, geothermal, etc) and presented it as a better alternative to fossil fuels - or for many rural students, a way to get electricity in their homes.

Each station spent around ten minutes explaining the nearby poster, stating terms in Marathi, Hindi, and English, and had a chant or rhyme to accompany the activity, as well as the BASF motto: 'be a climate champion'. After the activities finished, we were brought to an outdoor seating area and given a personalized certificate. Each student was also given a biodegradable BASF bag and a pen to give the volunteers feedback and advice. Then the students were given a meal and sent back to school on an air-conditioned bus.

The BASF Kids' Lab was a wonderful, insightful event held at the Kapse Foundation in Yeola, focused on providing rural students with knowledge of chemistry and environmental awareness. The program itself was eye-opening and informative, and it was arranged with quality, eco-friendly materials that supported learning and encouraged kids to continue. This event sparked curiosity among rural kids, gave them a hands-on, high-quality learning experience, and even helped uncover talent hidden in rural areas.

After each of their batches, the volunteers encouraged kids to stand up and share what they learned, as a way to recap the day. During one of these sessions, two boys stood out for their five-minute speeches, shocking the volunteers with their passion and intelligence. The boys, both in seventh grade, lived in a nearby farming village, where they had already displayed an interest in technology and chemistry. The BASF Kids' Lab was simply the first time they had been able to access tools to learn more about it. After seeing their passion, the CSR coordinators brought the boys to Nashik, a nearby city, provided them with proper living space, and taught them advanced technology courses.

What I found most interesting about the event was the process and thought behind it all. The preparation started months, if not years, before the actual program. Research and studies were conducted to determine the station time, the activities, the meals provided, and the appropriate number of students per group. The CSR also made an effort to use its funding properly, providing students with a quality, eco-friendly experience.

An issue many other programs face is that, though their cause is good, they don't have the proper facilities or motivation to support or use them. An example of this was the international push for female education; schools would allow girls to go to school, even advertise it, but still many wouldn't go. But why? It's because many of the facilities were lacking. Young girls would have had to leave their home, which could increase their family's workload, travel to school, and then be forced to eat a low-quality meal and use dirty facilities. By increasing the standard of schools, girls – and all children – were more motivated to go to school. If not to learn, at least they got a good meal and facilities to use.

This program has highlighted itself as an exception, wisely channeling its resources and paying attention to the details, all without cutting corners. To transport the rural kids to their campus, buses were stocked with snacks; this was the first time many students had ridden an air-conditioned bus. High-quality treats and food were provided to students as encouragement to improve their attention to the activities. All the materials used, from the kids' aprons to the tables for the activities to the plates the food was served in, were recycled, emphasizing their cause.

The organizers also made sure that their resources were being used to the maximum potential. Every volunteer knew their roles and carried out each session in an effective, structured manner, optimizing their time with the students. The program itself was hosted at the Kapse Foundation to maximize its output. Before the event my family and I had toured, the organizers had presented this chemistry program to urban cities near Nashik, where the general quality of education was higher. Later, the team shifted their focus from cities to rural towns and saw the effect. The infrastructural difference between the two locations means a gap in access to education and thus opportunity to learn. By providing less developed areas with quality, meaningful resources, the efforts are more appreciated and necessary, helping close the gap between societies and improving the general standard of living.

Anvita Walekar
Youth Committee

ON AIR

Dr. Subhash Kelkar
And Geetanjali Radio Program

(Saturday 9am – 10am on WPON 1460 AM)

eHomes Realty

THINKING OF
BUYING OR
SELLING
YOUR HOME?

LET'S MAKE IT HAPPEN.

SUREN GAIKWAD
BROKER & OWNER, REALTOR®

CONTACT US TODAY
248 289 0307

EXCLUSIVE LISTING DISCOUNTS AND COMMISSION REBATES!

SERVING YOUR REAL ESTATE NEEDS

- RESIDENTIAL BUYING & SELLING
- INVESTMENT PROPERTIES
- LAND INVESTMENTS
- RENTAL PROPERTIES

Whether you're buying, selling, or investing, **I'm here to help you achieve your goals.**

- **LOCAL EXPERTISE** YOU CAN TRUST
- **BUILDING RELATIONSHIPS.** EARNING TRUST. DELIVERING RESULTS.
- **PERSONALIZED SERVICE.** PROVEN RESULTS.

Ram Creations

Jewelry & Gifts

28974 Orchard Lake Rd
Farmington Hills, MI 48334
Call us: (248) 851-1400
info@ramcreations.com
www.ramcreations.com

HAPPY Diwali

TECH 5®
Technologies for Inclusion

Best Wishes from Rahul Parthe & Family

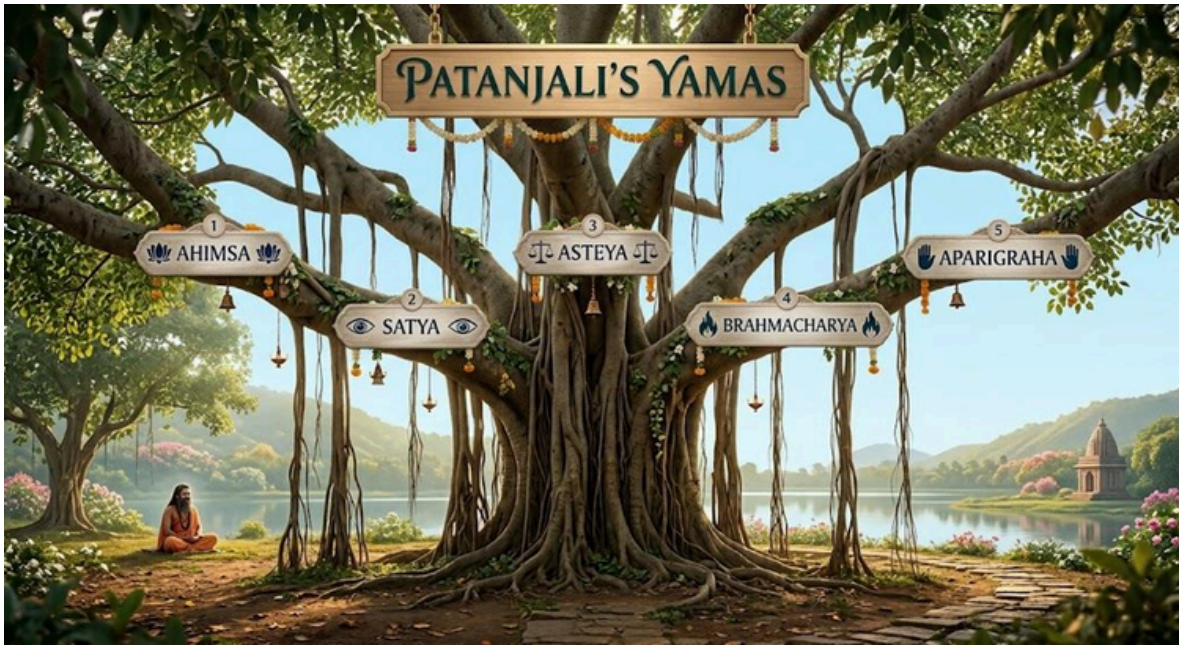
Discovering Inner Harmony

In our last two articles on the Patanjali Yoga Sutras, we explored what you might call the “big picture”—which can sometimes feel a bit overwhelming. In this article, let us narrow our focus to the first two limbs: **Yama** and **Niyama**. Let’s explore how mastering these foundational practices helps us reach higher goals.

The first two limbs of Ashtanga Yoga are:

- **Yama:** Our attitudes towards our external environment
- **Niyama:** Our attitudes towards ourselves (Inward)

The Yamas (Outward Behaviors)

The Yamas consist of five social disciplines and qualities. These behaviors depend heavily on our cultural background, beliefs, and individual character. When rules are simply imposed on us from the outside, we tend to resist—much like a child who doesn't want to be woken up early for school by their mother.

1. Ahimsa (Non-violence): We have all heard the word ahimsa. It is compassion toward all living beings in action, thought, and word. Ahimsa does not mean letting others mistreat us or being weak; rather, it can be expressed in various ways, such as:

- Practicing exercise while knowing our limits and without hurting our own bodies.
- Not being jealous of someone’s promotions or good fortune in life.
- Being patient with the people around us.

2. Satya (Truth): Right communication through speech, writing, gestures, and actions.

- Truth should never intentionally harm anyone.

- Choosing silence over speaking when words could cause harm.
- Keeping our commitments and promises to ourselves and others.

3. Asteya (Non-covetousness): Asteya means not stealing or acquiring things that do not belong to us. Asteya comes only after Satya.

- Remembering that we ultimately own nothing and no one in this life—we do not even hold absolute ownership over our bodies or our children.
- Respecting other people's time and honoring deadlines.
-

4. Brahmacharya (Moderation): Moderation in all actions across various phases of life.

- In the student phase: Putting primary emphasis on education.
- In the Grihastha (householder) phase: Being honest and faithful to your spouse.
- In the Sanyasa (renunciate) phase: Being pramanik (trustworthy) to your spiritual vows.

5. Aparigraha (Non-greediness): Not accumulating things or taking anything more than we truly need.

- Pausing before an impulse buy to ask the "Self" if it is truly necessary.
- Creating space by giving away items we haven't used in a long time.
- Stopping the cycle of being overly needy or clinging to others, and instead cherishing your "own self."
- Letting go of past resentments and painful memories.

The Niyamas (Inward Attitudes)

Niyamas are our attitudes directed toward ourselves (Inward). There are five Niyamas.

1. Saucha (Cleanliness): External and internal cleanliness or clarity.

- Personal hygiene: Keeping our bodies clean, bathing regularly, wearing clean clothes, and maintaining a tidy environment.
- Yoga practices: Incorporating sun salutations, Kapalbhati, and pranayama.
- Sattvic diet: Nourishing the body with clean, wholesome food.
- Mental clarity: Releasing negative thoughts and practicing forgiveness.

2. Santosha (Contentment): Inner peace, joy, and satisfaction.

- Enjoying and doing things at your own pace, accepting yourself as you are without peer or social pressure.
- Taking pauses to savor the present moment and expressing gratitude for what you have.
- Accepting people as they are rather than wishing they would change to match your expectations.

3. Tapas (Self-Discipline / Austerity): A powerful practice to burn away mental and physical impurities.

- Fasting or eating simply as per a personal resolve.
- Practicing simple living, periods of silence, or taking a break from social media.
- Refraining from impulsive reactions and pausing before offering your input.

4. Svadhyaya (Self-Study): Study of oneself and sacred texts.

- Engaging in philosophy and psychology to better understand human nature.
- Mantra chanting and meditation.
- Journaling: The practice of writing down your behaviors and reactions to better understand your samskaras (habitual patterns).

5. Ishvara Pranidhana (Surrender): Surrender to a higher consciousness or divinity.

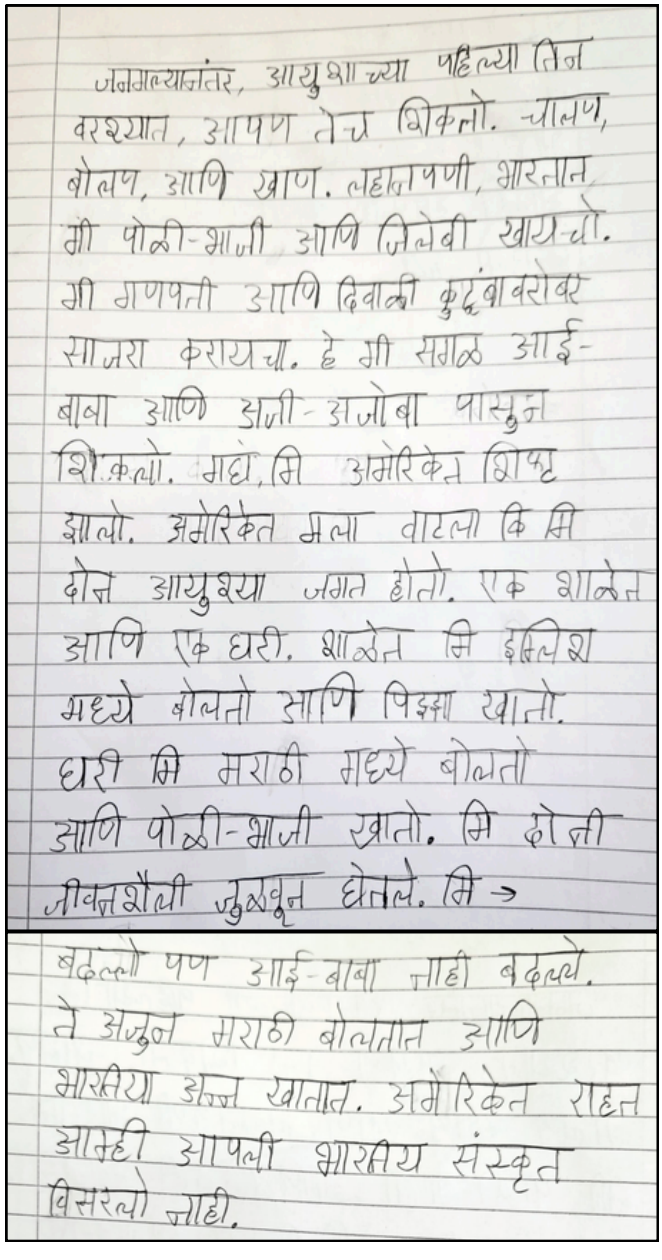
- Chanting “OM,” the sacred sound of the universe.
- Surrendering your actions, practices, and the fruits or outcomes of your labor.
- Cultivating humility by recognizing that we are a tiny part of a vast universe and letting go of the ego.

Mastering the Yamas and Niyamas isn't about achieving overnight perfection; it’s about gentle, daily alignment. Pick just one practice from this list to focus on this week—whether it’s pausing before an impulse buy (Aparigraha) or choosing silence over harsh words (Satya).

Notice how shifting your inner landscape naturally transforms your outer world.

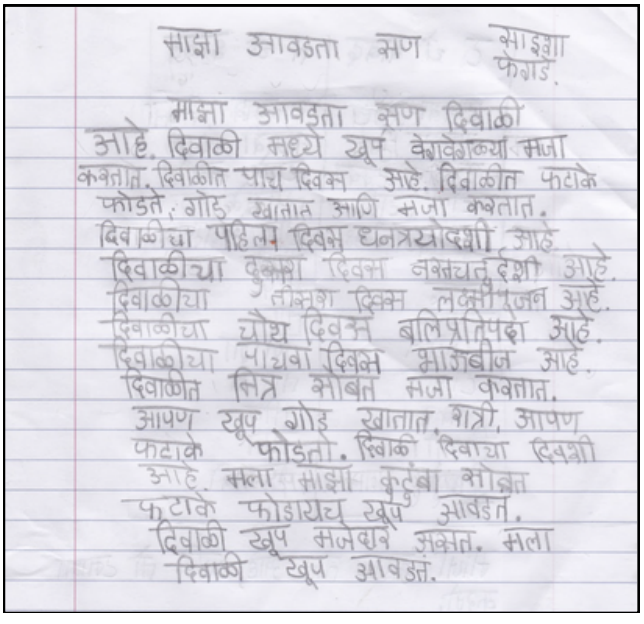
-Anju Vale

HAPPY
Diwali
FESTIVAL OF LIGHTS
Best Wishes
From
Lawande
Family

जन्मल्यानंतर, आयुश्याच्या पहिल्या तिन वरश्यात, आपण तेच शिकतो. चालण, बोलण, आणि खाण. लहानपणी, भारतात मी पोळी-भाजी आणि जिलेबी खायचो. मी गणपती आणि दिवाळी कुटुंबावरोबर साजरा करायचा. हे मी सगळ आई-बाबा आणि आजी-आजोबा पासुन शिकलो. मग्गे, मि अमेरिकेत शिफ्ट झालो. अमेरिकेत मला वाटला कि मि दोन आयुश्या जगत होतो. एक शाळेत आणि एक घरी. शाळेत मि इंग्लिश मध्ये बोलतो आणि पिझ्झा खातो. घरी मि मराठी मध्ये बोलतो आणि पोळी-भाजी खातो. मि दोन्ही जीवनशैली जुळवून घेतले. मि →

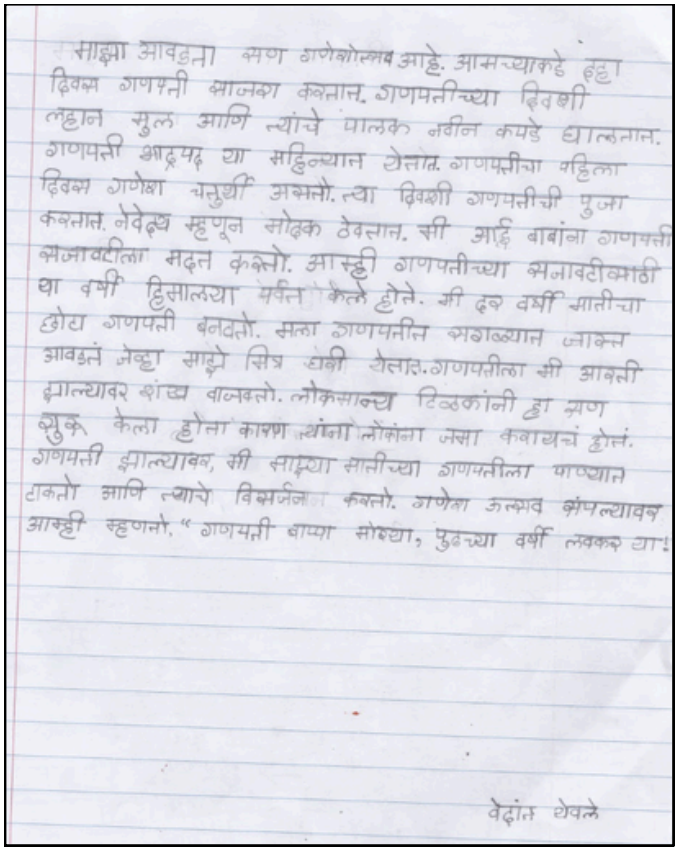
बदलो पण आई-बाबा नाही बदलले. ते अजुन मराठी बोलतात आणि भारतीय अन्न खातात. अमेरिकेत राहत आम्ही आपली भारतीय संस्कृत विसरलो नाही.

माझा आवडता सण माझ्या फेगडे.

माझा आवडता सण दिवाळी आहे. दिवाळी मध्ये खूप वेगवेगळ्या मजा करतात. दिवाळीत पाच दिवस आहे. दिवाळीत फटाके फोडतो, गोड खातात आणि मजा करतात. दिवाळीचा पहिला दिवस धनत्रयोदशी आहे. दिवाळीचा दुसरा दिवस नरकचतुर्दशी आहे. दिवाळीचा तीसरा दिवस लक्ष्मीपूजन आहे. दिवाळीचा चौथा दिवस बलिप्रतिपदा आहे. दिवाळीचा पाचवा दिवस भाऊबीज आहे. दिवाळीत मित्र सोबत मजा करतात. आपण खूप गोड खातात, रात्री, आपण फटाके फोडतो. सिंधी दिवाचा दिवशी आहे. मला माझा कुटुंबा सोबत फटाके फोडायच खूप आवडत. दिवाळी खूप मजेदार असत. मला दिवाळी खूप आवडत.

Saisha Fegade

साझा आवडता सण गणेशोत्सव आहे. आमच्याकडे हा दिवस गणपती साजरा करतात. गणपतीच्या दिवशी लहान मुल आणि त्यांचे पालक नवीन कपडे घालतात. गणपती आठमद या महिन्यात येतात. गणपतीचा महिला दिवस गणेश चतुर्थी असतो. त्या दिवशी गणपतीची पुजा करतात. नैवेद्य म्हणून मोदक ठेवतात. सी आई बाबांना गणपती सजावटीला मदत करतो. आम्ही गणपतीच्या सजावटीसाठी या वर्षी हिमालया पर्वत केले होते. मी दर वर्षी मातीचा छोटा गणपती बनवतो. मला गणपतीत भगळ्यात जास्त आवडतं नेहा साड्रे सिंह घेतात. गणपतीला मी आरती झाल्यावर शंख वाजवतो. लोकमान्य टिळकांनी हा सण सुरू केला होता कारण त्यांना लोकांना जसा करायचं होतं. गणपती झाल्यावर, मी साझ्या मातीच्या गणपतीला पाण्यात टाकतो आणि त्याचे विसर्जन करतो. गणेश उत्सव संपल्यावर आम्ही म्हणतो, " गणपती बाप्पा मोरया, पुढच्या वर्षी लवकर या!

वेदांत येवले

Vedant Yeole

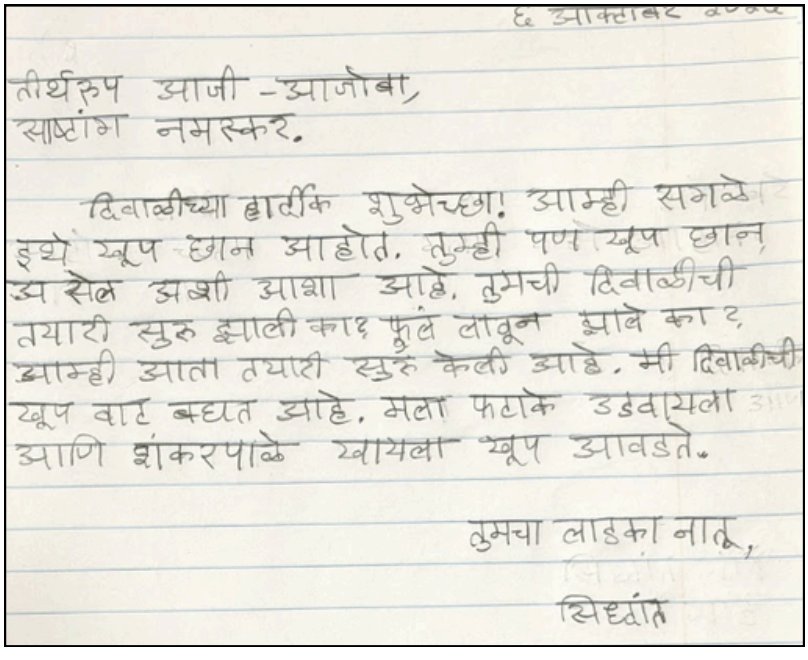
HERITAGE® INSURANCE

Proud to Support Those Who Help So Many

With best compliments of ***Heritage Insurance Holdings, Inc.*** *and* ***Vijay S. Walvekar,*** *a Co-Founder.*

heritagepci.com | **855-536-2744**

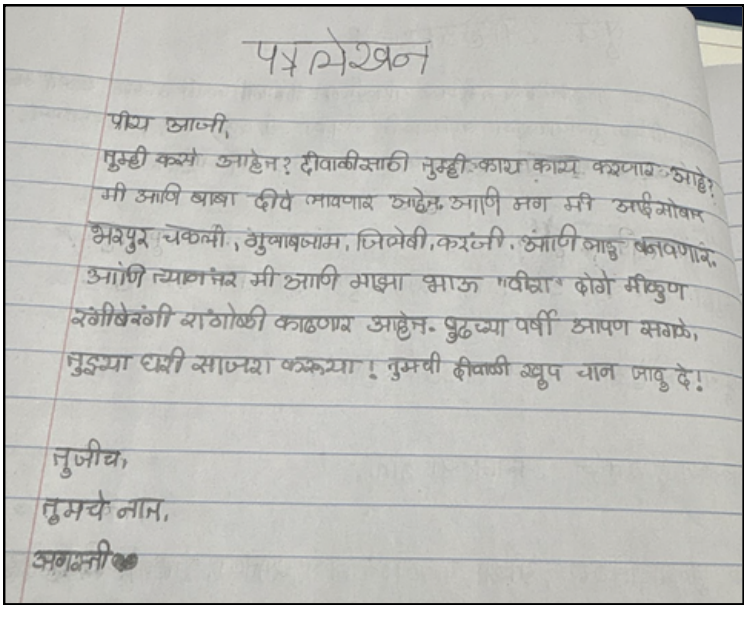

तीर्थरुप आजी-आजोबा,
साष्टांग नमस्कार.

दिवाळीच्या हार्दिक शुभेच्छा! आम्ही सगळे इथे खूप छान आहोत. तुम्ही पण खूप छान असेल अशी आशा आहे. तुमची दिवाळीची तयारी सुरु झाली का? फुले लावून झाले का? आम्ही आता तयारी सुरु केली आहे. मी दिवाळीची खूप वाट बघत आहे. मला फराळ खायला आणि शंकरपाळे खायला खूप आवडते.

तुमचा लाडका नातू,
सिद्धांत

Siddhant

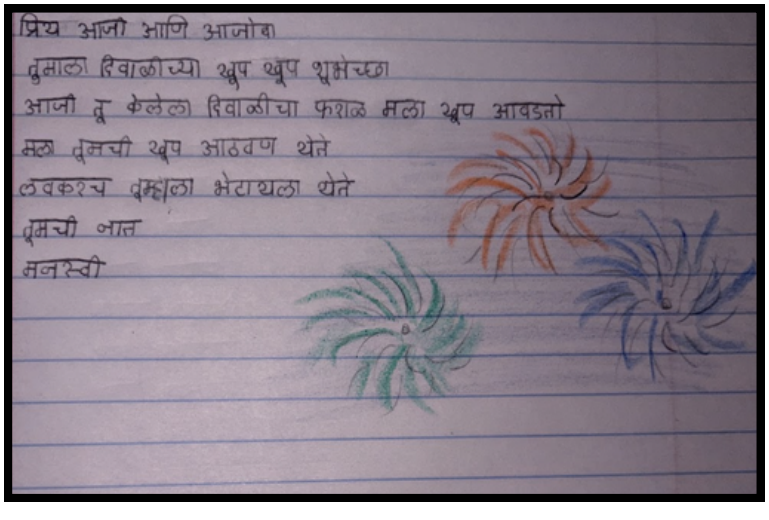

पत्रलेखन

प्रिय आजी,
तुम्ही कसे आहेत? दीवालीसाठी तुम्ही काय काय करणार आहे? मी आणि बाबा दीवे लावणार आहेत आणि मग मी आईसोबत भरपुर चकली, शंकरपाळी, करंजी, आणि लाडु बनवणार. आणि त्यानंतर मी आणि माझा भाऊ "वीरा" दोघे मीळुण रंगीबेरंगी रांगोळी काढणार आहेत. पुढच्या वर्षी आपण सगळे, तुझ्या घरी साजरा करूया! तुमची दीवाळी खूप छान जावु दे!

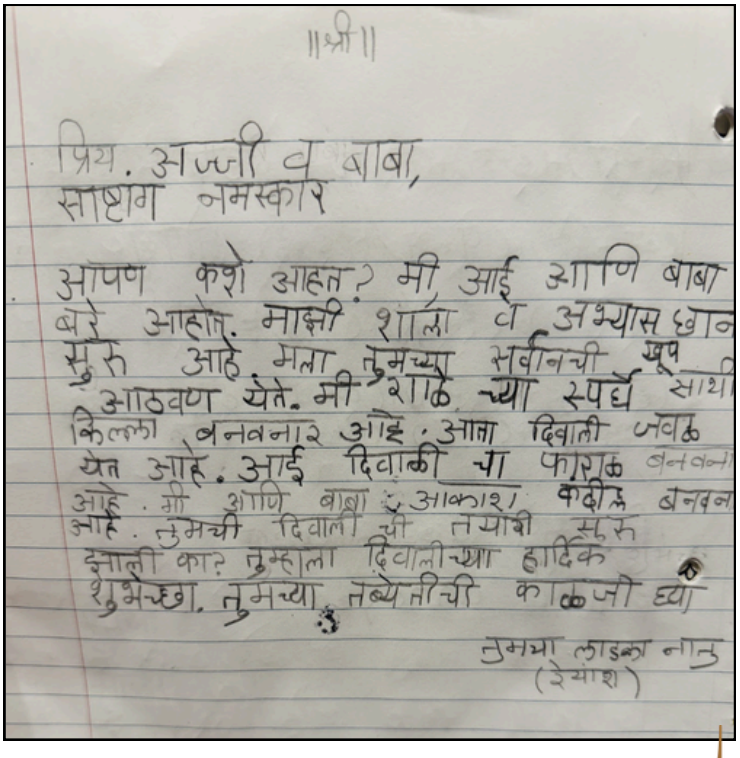
तुझीच,
तुमचे नात,
अगस्ती

Agasti

प्रिय आजी आणि आजोबा
तुमाला दिवाळीच्या खूप खूप शुभेच्छा
आजी तू केलेला दिवाळीचा फराळ मला खूप आवडतो
मला तुमची खूप आठवण येते
लवकरच तुम्हाला भेटायला येते
तुमची नात
मनस्वी

Manasvi

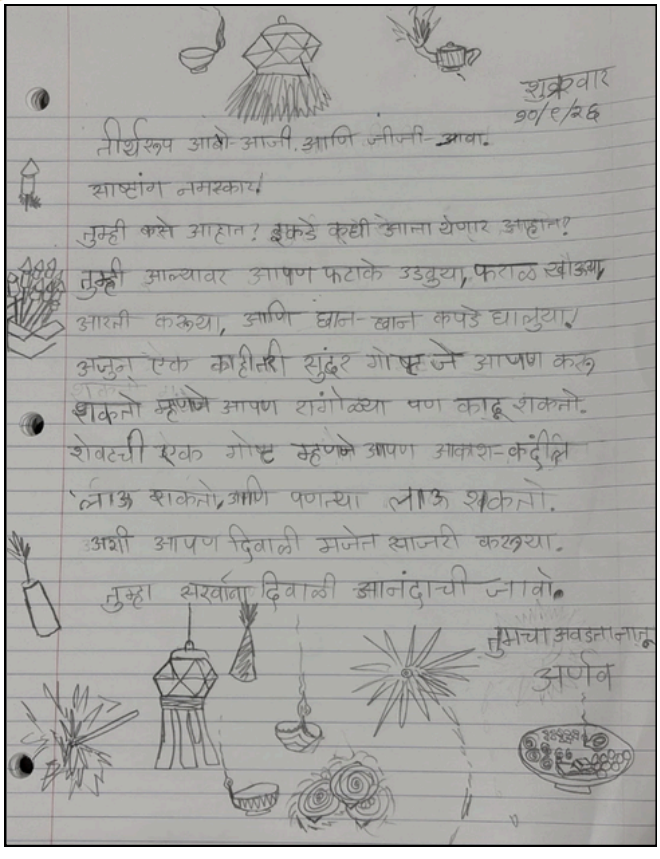
॥श्री॥

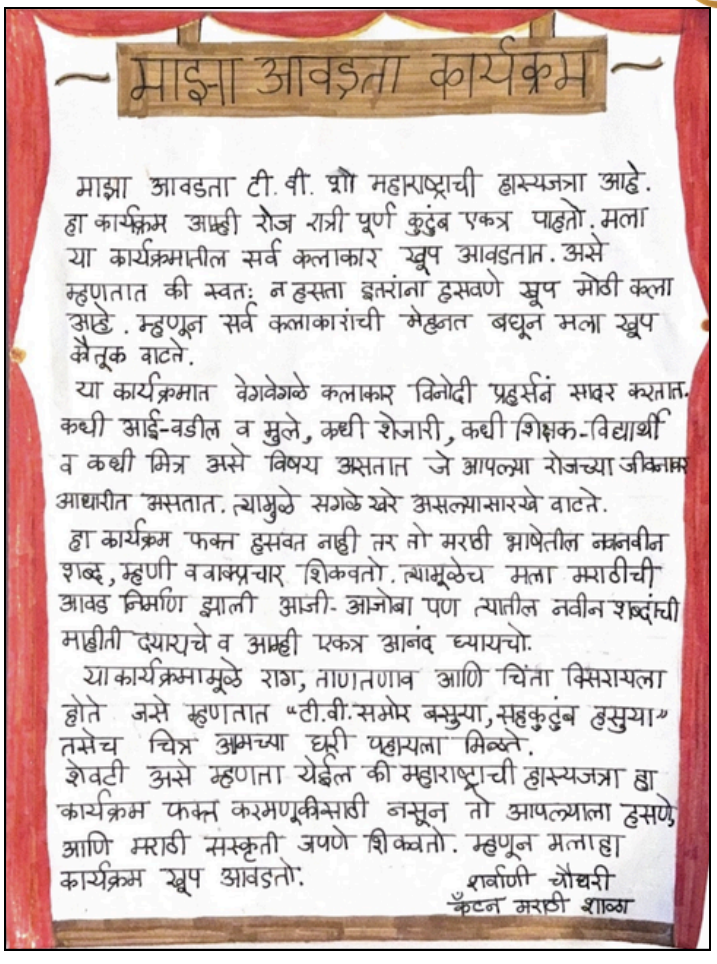
प्रिय. आजी व बाबा,
साष्टांग नमस्कार

आपण कसे आहात? मी आई आणि बाबा बरे आहोत. माझी शाला व अभ्यास छान सुरु आहे. मला तुमच्या सर्वांची खूप आठवण येते. मी शाळे च्या स्पर्धे साठी किल्ला बनवनार आहे. आता दिवाली जवळ येत आहे. आई दिवाळी चा फराळ बनवनी आहे. मी आणि बाबा आकाश कंदील बनवन आहे. तुमची दिवाली ची तयारी सुरु झाली का? तुम्हाला दिवालीच्या हार्दिक शुभेच्छा. तुमच्या तब्येतीची काळजी घ्या

तुमचा लाडका नातु
(रेयांश)

Reyansh

Arnav **Sharvani Choudhary**

Akshit Shete **Arnav Phatak**

meijer

Best Wishes from

Two great locations with more brands ready to serve you!

SERRA
FORD ROCHESTER HILLS
Ford
serrafordrochesterhills.com
2890 S Rochester Rd., Rochester Hills, MI 48307
Direct: 248.852.0400

SERRA
BUICK GMC ROCHESTER HILLS
BUICK GMC
serrabuickgmcrochesterhills.com
855 S Rochester Rd., Rochester Hills, MI 48307
Direct: 248.651.5500

PALAV: Giving Newborns a Stronger Start

Born from one Michigan physician's return to Maharashtra, a volunteer-led mission connects medical resources with communities in need.

A hospital visit became the beginning of a mission. When Michigan neonatologist Dr. Nitin Chouthai returned to the hospital in Maharashtra where he had trained a decade earlier, he found a troubling mismatch: committed doctors and nurses caring for newborns without essential monitoring and respiratory-support equipment.

Back in the United States, he saw the other side of that gap. Hospitals were replacing functional pediatric equipment as newer models arrived. What one institution no longer needed could help another care for its smallest patients. That realization inspired PALAV, a Michigan-based nonprofit with a mission to save one million newborns with weak lungs.

From a Local Beginning to a Global Mission

Based in Novi, PALAV is an entirely volunteer-run 501(c)(3) charity. Its approach brings together equipment redistribution, clinical training, and community participation. Ventilators, incubators, and monitors collected from U.S. facilities are sent to healthcare centers overseas, extending the usefulness of medical resources beyond their original setting.

Equipment is only part of the story. PALAV also supplies training manikins and offers free neonatal resuscitation programs, helping local healthcare workers strengthen the skills needed to use available resources. PALAV has provided more than 100 NICU beds, with work reaching healthcare centers in Guatemala, Ghana, Antigua, and Sri Lanka, alongside its projects in India.

(Link to some of the international and India projects:
https://docs.google.com/presentation/d/1cXsypxZCNWorJKGX7ELKnoWmY_Tan8Th/edit?usp=drivesdk&ouid=113607685876662518739&rtpof=true&sd=true)

Achievements That Bring the Mission into Focus

One of PALAV's most tangible achievements is a 10-bed neonatal intensive care unit at Sane Guruji Hospital in Hadapsar. That project has saved 1,800 babies over three years. PALAV has also completed 10-bed infrastructure upgrades in Kinwat, Solapur, and Ambejogai, as well as advanced Level 3 clinical enhancements at Ratnagiri Government Medical College.

Its work extends beyond respiratory support. A vision-screening program in Sangli addresses retinopathy in premature newborns, while breast milk banks at civil and maternity hospitals in Satara and Nanded support infant nutrition. Additional projects include laboratory equipment for Miraj Medical College, intensive care upgrades for

Sangli Medical College, and neurocritical care training systems in Loni and Nagar. Palav has partnered with Aroha NGO from Nagpur to provide Balantwida to hundreds of mothers in adiwasi area like Gadchiroli, Melghat, Bhimashankar, Bastar
(Link to the photos: https://drive.google.com/drive/folders/1XLO8ET_s-GxLFHFiFd0OH-nu97E1Tbag?usp=sharing)

PALAV has also used technology to address urgent information gaps. During healthcare crises, its Palav Life Connect mobile application helped families and physicians locate available NICU beds, ventilators, and oxygen supplies in real time. The app was dedicated to the public by cricketer Sunil Gavaskar—an example of how wider recognition can bring attention to a practical community resource.

Supporting Families, Strengthening Communities

PALAV's family-support work brings its mission closer to home. Its Breastfeeding Awareness & Support Program includes community sessions, virtual webinars, and free workshops with partners such as the Novi Public Library. A family guide and a dedicated chatbot for common feeding questions complement sessions led by clinical specialists and experienced parents. We are planning to launch a Breast Feeding Promotion, Advocacy, Education, Research and Innovation Institution for Metro Detroit area. WE would like to create a new woman only board of directors and advisory board for this event. We are hoping that some of the dynamic women would like to join this initiative and make it successful!

In Metro Detroit, community participation gives the organization its volunteer foundation. The Annual PALAV Walk at Maybury State Park brings families together around a shared purpose. Volunteers and student groups also knit hats for newborns in intensive care, including at C.S. Mott Children's Hospital and clinics overseas. These activities offer an accessible way to contribute to a mission that might otherwise feel far away.

Bring PALAV to Your Hometown

The “Bring PALAV to Your Hometown” initiative invites readers to help identify the next connection. Community members who know a rural clinic or hospital in India or another underserved region can share its location and describe gaps in neonatal equipment or training. PALAV can then work with local contacts to assess feasibility and explore potential support; a referral is a starting point, not a guarantee of deployment.

For readers with ties to communities abroad, the invitation is personal: knowledge of a local need can become the first link in a wider network of care. For hospitals and healthcare professionals, PALAV’s model offers a way to connect equipment and expertise with institutions seeking both.

(Link to some of our projects in the past and upcoming projects: https://docs.google.com/spreadsheets/d/1dbt0R4sXevfkez9DH-edm3ZChT7tVwVf/edit?usp=drivesdk&ouid=100609164618203491771&rtpof=true&sd=true)

Help the Next Chapter Take Root

PALAV is working toward an ambitious goal: reaching one million newborns. Its clinic upgrades, training programs, and specialized care projects show the range of work already undertaken—and the importance of sustained support for what comes next.

Readers can contribute by donating toward equipment shipping, medical training supplies, and clinic projects; volunteering skills in healthcare, technology, or event planning; or introducing PALAV to hospitals and community partners.

Sharing the organization’s story can also help its work reach people ready to participate. With broader recognition and community support, more institutions can be connected to the resources they need to give newborns a stronger start. To learn about projects, volunteering, or contributions, visit www.palav.org or contact info@palav.org.

Nitin Chouthai

SHRI & SHASHI

THANEDAR

TRUST & SERVICE

YOUR IDEAL EUROPEAN GETAWAY STARTS HERE

With Your Trusted Jaya Travel.

- Daily Indian Veg and Non-Veg Meals (Jain on request)
- Guaranteed Departures (Apr–Oct)
- Sightseeing, Transfers and Entry Tickets Included
- Superior 4-Star Hotel Stay
- Expert Jaya Travel Tour Manager Throughout

JAYA TRAVEL & TOURS

50 YEARS OF TOUR PLANNING EXPERIENCE!

CALL JAYA TRAVEL AT

1-877 FLY JAYA(379-5292)

jayatravel.com/
europe-tour-packages/

*Taxes and fees included. The tour package is priced per person. Prices are land only per person on double occupancy. For flight & fare options, call Jaya Travel. Terms & Conditions Apply.

Dhake Industries

The Future of Coatings

- 2K Monocoat
- 2K Base/Clear
- 1K Waterbase
- 2K Waterbase
- One-Coat over TPO/PP
- Adhesion Promoters
- Laser-Etchable Coatings
- Soft-Touch Coatings
- Chrome-Look Coatings
- In-Mold Coatings
- Hydrographics Clearcoats
- Metallic Coating Finishes
- Non-Metallic Coating Finishes
- Much Much More

- Known in the Industry for Unsurpassed Technical Capabilities
- Leader in Metallic Paint Development for Auto Interiors
- Rapid Product Development with Custom Formulations to Meet market and Customer Specific Requirements

Global Headquarters

15169, Northville Rd, Plymouth, MI 48170

734-420-0101

www.dhakeindustries.com

SCAN TO JOIN
Visit us on :
www.mmdet.org/membership